

[0801 Hourly 410]

[Mr. Chairman]

[6th March 1959]

3. Consideration of the Madras District Municipalities (Extension to the Transferred Territory) Bill, 1959 (L. A. Bill No. 1 of 1959) (Subject to the Bill being passed by the Assembly).

30th March 1959, 3-00 p. m. Consideration of the Appropriation Bill.
Monday

The Legislative Council will meet at Ootacamund from 4th to 9th May 1959 both days inclusive.

III.—PERSONAL EXPLANATION BY A MEMBER ABOUT A STATEMENT MADE BY HIM.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Chairman, Sir, on a point of personal explanation. Yesterday, while speaking on the Budget, I referred to the proposal to transfer the administration of the Industrial School and the Training centres from the Director of Industries and Commerce to the Director of Technical Education. It was then pointed out by the Hon. Minister that my statement was misleading. I just now verified the transcript of my speech. What I said yesterday was this : ' I am glad that it is proposed to take over the Industrial School and Training centres from the Directorate of Industries and Commerce and transfer them to the Directorate of Technical Education.' These are the exact words found in the Plan Supplement to the Budget under the heading ' Directorate of Technical Education '. I simply repeated what was stated in the Government records placed on the table of the House. I invite the attention of the hon. Members to page 56 of the Book under the head ' Directorate of Technical Education '. It is stated that the Directorate of Technical Education took over the administration of the Government and private polytechnics, etc., and that ' It is also proposed to take over the administration of Industrial School and Training centres from the Director of Industries and Commerce, Madras, in the near future '. These are the very words in the Plan Supplement to the Budget which I repeated yesterday. I just wanted to clear myself before the hon. Members about the statement I made yesterday.

IV.—GOVERNMENT BUSINESS

GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1959-60—*cont.*

MR. CHAIRMAN : We will now resume the discussion on the Budget for the year 1959-60. The arrangement arrived at is that every hon. Member should have 15 minutes. I would, therefore, request hon. Members to keep within the time.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, my esteemed Friend the Hon. the Finance Minister is not here just now. He has with a certain amount of satisfaction said that he was presenting the eighth Budget since the finances of this State were

6th March 1959]

[Sri Mohamed Raza Khan]

entrusted to his care. Some of us have the satisfaction of having heard so many Budget speeches. My record is 12 and that of the hon. the Leader of the Opposition will be about 13 or 14. That apart, what really surprised me in this year's Budget speech is this fact. It is the common practice for the Hon. the Finance Minister to go on reading his speech and just while he is half way reading through the speech or at the fag-end, to refer to the question whether there would be fresh taxation or not. But intelligent as he is and with the support and assistance of the Hon. the Leader of the House, he had thought that it would be very good, if he announced the fact that there would be no fresh taxes even in the first paragraph of his speech. As far as this year is concerned, there will be no fresh taxation.

Well, they have thought that as far as the discussion on the Budget is concerned, the beginning itself should be nice and that hon. Members should be in a very happy mood to see that there is no fresh taxation this year. It was done with a purpose, with a reason and with some logic. We know our hon. Members on the other side. Might I say, on this occasion, that while they may or may not satisfy some of us, so far as the people of the Madras State are concerned, they may not feel happy and pleased about it because they know that the taxation or the tax structure in our State has reached the point of saturation, if I may use that scientific word? I think, as has been said many a time both in this House and in the other House, that as far as taxes are concerned, we have reached the maximum level and that we cannot go further unless some other overriding considerations or circumstances come in our way. Therefore, it is not a consolation, as far as the people of this State are concerned, that there is no fresh taxation this year. While on this subject, might I say a word about the Budget speech of the Hon. the Minister for Finance made last year? When the last year's Budget showed a small deficit, he said—

3-10
p.m.

'In our discussions with the Planning Commission on the size of the State Plan, we have given a specific undertaking to raise enough resources to balance the Revenue Budget. We are quite likely to sanction many new schemes during the course of the year, and this will widen the gap still further . . .'

In that Budget he proposed the enhancement of the levy of sales tax on motor spirit and the levy of agricultural income-tax. I think the Hon. the Leader of the House would be well aware that Member after Member during the course of the discussion on that Budget said that as far as that year's Budget was concerned, they were in a happy position in that the receipts were going to be much more than what were anticipated in the Budget proposals. But having known the position much better, they themselves felt that there should be taxation. Now, while reading the Budget speech of this year, we find that there is a revenue surplus of Rs. 265 lakhs as far as the Budget Estimates for 1958-59 are concerned. Not only the receipts have increased but the expenditure also has

[Sri Mohamed Raza Khan]

[6th March 1959]

increased to the tune of Rs. 30 crores. As far as 1959-60 is concerned, there is going to be a surplus of Rs. 139 lakhs but the Government feel that it would be offset by the grant of Rs. 5 and other things to be given to Non-Gazetted Officers and that, therefore, we have a balanced Budget. My point is this. Last year during the Budget discussion, it was brought to the notice of the House that there was not going to be a deficit of Rs. 333 lakhs and that the receipts would increase. I ask this question, Mr. Chairman, whether the Hon. Minister or the Finance Department was not quite aware of the fact that there was going to be such a surplus this year. The Hon. the Leader of the House may take shelter under the plea that the rising prices are responsible for their getting more receipts. Well, I am not making a charge but it is really a thing which they knew and anticipated but still they suppressed it from the hon. Members of both Houses. Possibly they thought that inasmuch as they proposed new taxes, the House would not agree to their proposal if they were to disclose those things. Even their own partymen would not have agreed to it. Particularly in this House, it was pointed out that the receipts from sales tax were going to be much more than anticipated. I find that the Hon. the Leader of the House smiles as he usually does. I know his difficulty. When he was piloting the recent Sales Tax Bill, he was not able to yield this way or that way and he tried to suppress certain things. It might have been done with the best of faith and with the best of intention but still . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I would like the hon. Member to use the word 'withhold' rather than the word 'suppress'.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I thank the Hon. Minister for correcting me.

In 1958-59 the sales tax receipts were anticipated to the extent of Rs. 8.80 crores but the revised estimate showed Rs. 11.75 crores. But I am definitely of the opinion—many hon. Members will agree with me, especially my hon. and esteemed Friend Mr. Balasubramanya Ayyar and my hon. Friend Mr. Purushotham sitting in front of me who had served on the Select Committee—that if the new Sales Tax Act is strictly enforced and evasions are prevented, the receipts from sales tax in the coming year will, under no circumstances, be less than Rs. 15 or 16 crores. Why I say so is that if the Government at the very outset know what the receipts and the expenditure would be, they may try to formulate their Budget proposals much better than at present. Not that I say that their proposals are not properly framed or conceived. I do pay them my compliment but still when they give a picture, let them give a true picture without taking into consideration the consequences of their action. That is what I expect of the Government to do on such occasions.

6th March 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

Sir, in 1958-59 receipts have increased by Rs. 559 lakhs and the expenditure also has increased by Rs. 309 lakhs. But the Government have not made provision in the Budget for that extra expenditure of Rs. 309 lakhs and surely at the end of this year, the Government will come with a Supplementary Demand before this House and say that certain new schemes are necessary and that they could not anticipate them at the time of presenting the Budget. We also may be prepared to allow the Government to spend as much as they could under the Supplementary Demand. Even an expenditure of Rs. 309 lakhs is not an ordinary thing. Therefore, I would request the Government to take note of these things and avoid them in future.

Now, I come to another matter. Last year there was a reference in the Budget speech of the Hon. the Minister for Finance to our debts and particularly the debt to the Government of India and many Members from this side also wanted them to be consolidated at some reasonable level. Of course, no indication is given as to the level at which they are fixed. But we are glad to note that there is a saving of Rs. 50 lakhs to the State exchequer.

With regard to the Second Five-Year Plan also, it gives a good picture. Out of the target of Rs. 152 crores, we would have spent Rs. 128 crores by the end of 1959-60 and only a balance of Rs. 24 crores would be left to be spent during the last year of the Plan. I do not know whether I am within my rights if I ask the Government of Madras to write to the Central Government that the Madras State is the only State which has fulfilled the target by raising its own resources even by a heavy incidence of taxation and that only Rs. 24 crores have to be spent and that since the Madras State is very backward industrially—no doubt, something is being attempted to which I may refer subsequently—special consideration should be given to this State. While I am on this subject, I would like to refer to what the Hon. the Minister for Finance has stated on page 25 of his Budget speech. He says—

‘The Budgets of the other States show that their financial position has also improved appreciably but those States have obtained substantial grants-in-aid as a result of the Award of the Finance Commission. Inasmuch as we were not so favoured, the present improvement in our financial position can generally be attributed to the improvement in the economy of the State’.

Sir, I would have been very much happy if the Hon. the Finance Minister had not incorporated this paragraph in his speech. I should not be mistaken as talking in terms of Tamil Nad and North and South. Here in this very House, the hon. the Leader of the Opposition, with a full sense of responsibility, has stated that if there is one State in India which has carried out the policies, programmes and orders of the Government of India, it is only the Madras State. Anything they say is done and it is Madras alone that does it. We are a very good type of people—

[Sri Mohamed Raza Khan]

[6th March 1959]

I will not say 'docile'. We do things in that manner even though sometimes certain things are not quite palatable to us. Here the Finance Minister says that other States have been fortunate. I want to ask the question whether proper representations were made to the Central Government. Was a clear picture given to them about the conditions here, our difficulties, the needs of the South and, if so, how is it that you are unable to get any response from the Central Government? Is it that you are not able to put forth your case properly? Are we not having from this State persons in Parliament who could bring to bear their influence on them, particularly when we have got a good case? I am sorry to say that the Finance Minister has referred to it here. If he had not done that, I would not have bothered about it.

I am just asking the Hon. the Leader of the House whether the Government could not ask for substantial increase in funds from the Centre. Especially now in the fifth year of the Second Plan and especially as we have Rs. 25 crores and particularly when the Ministers go about making references here and there that they have got schemes, good schemes, good plans but that their only difficulty is finance, the Leader of the House, the Finance Minister and others with their influence should impress on the Government of India the need to give us some more reasonable grants.

Another question is this. Sir, as far as the Public Debt is concerned, we are really very, very happy about the state of affairs. The Government and the department deserve real appreciation for these things. It is said that the surplus of assets over liabilities will rise from Rs. 33.2 crores to Rs. 48.38 crores. Therefore, as far as our assets and liabilities are concerned, we are in a very, very happy position. I am sure, Sir, that as was the case last year when the loan was floated by the Electricity Board, the day it is floated, it will be over-subscribed. The position of subscriptions to State loans is much better in Madras than in other States and that shows that as far as the finances of the State are concerned, they have been properly and well handled by the Government of Madras.

Sir, these are the few observations which we as laymen could make with some of the figures available. With regard to the other aspects of administration, I should like to touch upon some. The one thing, which has been a burning problem, and which has been oft repeated, but unfortunately which has not received that amount of response from the Treasury Bench as it ought to, is the problem regarding the prices of foodstuffs and other things. This morning, I read very carefully the speech of the Leader of the House which had been published in all the papers. 'The Hindu', 'The Indian Express', etc.—Tamil papers, I did not follow—wherein he had made an appeal not to exaggerate the problem.

(Mr. Chairman sounded the Gong.)

I am just half way, Sir. I shall take ten more minutes. Sir, it is that problem that is afflicting us. But in this Budget.

6th March 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

Memorandum, it is said that everything is all right and satisfactory. But they have to satisfy the man in the street. Today the position of middle-class people is worse. They are judging you not by your speeches and your Budget Memorandum, but by their actual condition. Life has become impossible and very difficult. While the income, particularly, of the middle-class men remains the same, the cost of living index is soaring up. Even within one month, the price of one commodity alone—rice—has gone up and it is sold at more than Rs. 1-4-0 per measure in the City of Madras. But I find, Sir, a sort of satisfaction on the part of the Treasury Benches. I am really sorry for that. Even our good Leader of the House who does not take a complacent view of things has said that it was due to this factor and that factor. In his speech—he is a student of Economics of the Presidency College or the Christian College or whatever it may be (Laughter)—students of Economics would have noted, he has stated that it was due to the prices in the world, that it was due to the tempo of our expenditure and so on and so forth. I am asking this question, Sir. Can the Leader of the House stand up here and tell us that the purchasing power of the people has gone up in any way? If anything, their purchasing power is going down and down considerably. While the level of income remains the same and stagnant, the prices have been going up. Not that the Ministers or the authorities do not know that. They know the problem. The only charge I make is that they have failed to solve the problem. Having known all the facts and seen the conditions in which people live, they have got into a mood of complacency. I make an earnest appeal to the Leader of the House to see that this problem is tackled and the earlier they do it, the better. (Interruption) Placed as we are, we cannot do better. If we have the opportunity to change the Government, if we have that power, we can say, 'You please give us a chance; we will solve the problem.' (Laughter).

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Unfortunately, in a democratic set-up, it is the people that have that power; they do not seem to be giving that chance to you.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, on the question of industries, I am happy that Madras has made tremendous progress and I am happy to find that the Hon. Mr. Venkataraman, though it is hardly two years since he took charge, has put his heart and soul into the matter and has made real achievement. Not only he but the department also deserve credit for it. In fact, Madras which was once very backward industrially, is just now making some progress and we are doing something. Particularly, the Industrial Estate very near Guindy and other places with 70 odd small-scale industries is really a boon to the people of this State. I am really happy about it and that I have to place on record, although I often find myself in difficulty to appreciate things. That is my difficulty. That apart, no less a person than Sri Lal Bahadur Sastri paid a good deal of compliments to our State on its

[Sri Mohamed Raza Khan] [6th March 1959]

industrial development particularly in respect of small-scale industries. Not only in small-scale industries but in heavy industries also, we have made progress. Very recently we had a factory opened in Ambattur; a chemical factory is coming up in Pallavaram. In Tuticorin we have another. Incidentally, Tirunelveli is getting much more than what it deserves. (Laughter) (Voices : No, no).

SRI K. T. KOSALRAM : It is in the private sector.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : What I say is, they clamour and they get something more. I am happy about it. Previously even in the entire composite State of Madras, we had only one paper industry at Rajahmundry. Now we are happy to see that we are going to have more of paper industries in our State, not only large-scale industries, but small 2-ton per day industries also. At one of the meetings he said that he would always be happy to go and open one industry every month. He should make it a point to do that. I do not know if he goes at all and if he also travels very heavily like others. Unless he is asked to open an industry, he would not accept any engagement outside the City of Madras. So, I feel that on the industrial side the Government have done very well.

8 -30 P.M. With regard to Medicine and other matters, it is not my subject and I leave it to my esteemed Friends who can talk about those matters with a certain amount of authority. But I am a little bit puzzled whether the Hon. the Minister for Revenue who I find is in a very good mood just now (laughter) has got the time at his disposal to attend to Public Health and Medical matters. The Revenue portfolio which he is holding is itself a very heavy one. The other day I happened to go into the General Hospital. I am happy that so many good changes and improvements have been made. I am happy about them and let me place it on record. But if we see the overcrowding, it is horrible. A number of people lie on the verandahs. It may be said that we cannot help it and that we have to admit those people. I quite concede it. But it is time for the Minister in charge to look into this problem. He should visit these hospitals and see how best to solve this problem. Otherwise, we cannot expect the staff to give that amount of personal attention to the patients. The patients are increasing in number by leaps and bounds but the staff remains stationary. I am just requesting the Government to look into this matter. My Colleagues will deal with other matters.

In conclusion, I may say that the income is somewhere about Rs. 70 crores and that the expenditure also is uniformly spread. No department would feel that a particular department is getting more at the expense of others. My esteemed Friend Sri G. Krishnamoorthy was saying that the Education Department should get something more. I think our record of expenditure of Rs. 13 crores out of the receipt of Rs. 70 crores is—unless I am contradicted—a good record throughout India. Therefore, I feel that if our finances are handled properly and if the receipts that we have are handled properly, we may feel proud that we are in a happy

[6th March 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

state of affairs. I am cautioning the Leader of the House in the concluding portion of my speech. Mr. Chairman, I draw your kind attention to this. I am making my concluding remarks. When the Government are spending a sum of Rs. 70 crores, they have to be very careful. The departmental people should see that not even a pie of the public is spent improperly. Rs. 70 crores is a huge sum. The Government should keep proper watch and vigilance over the expenditure and see that the money is not wasted. I do not want to level a charge against any particular department but there is a report that in certain departments, with huge sums at their disposal, there is wastage. (Sri L. S. Karayalar: Why do you not mention the department?). I come from Madras and I do not get as much information as people from the mofussil get. The Government have to create a machinery to see that wastage is avoided and that the money that we get from the taxpayer is spent for the good of the public. If that is done, we would take immense pride in the fact that we in Madras are in a happy state of affairs, in spite of the fact that we are taxed heavily. If things go on at this rate and unless the Party in power introduces its fads and pet policies and ruins the economy of the country. I am sure, there is a glorious future for the State of Madras and I hope this Budget speech will have the necessary effect on our Ministers. Let them not try to implement their pet theories and Policies. Let them see the realities of the situation and see what is good for the country. The implementation of their pet policies could be postponed. Nothing will be lost thereby. Let them not experiment with the lives of the people. They may experiment but the effect will be felt for years to come. Even in respect of education, let them not experiment because if they start the experiment, the results will be disastrous.

Thank you, Mr. Chairman.

MR. CHAIRMAN: Sri K. T. Kosalram will now speak. The hon. Member will please take only fifteen minutes. I have fixed that time-limit already.

SRI K. T. KOSALRAM: Sir, we can have only a general discussion on the Budget. We cannot discuss the Demands one by one. So, you may give some more time, Sir.

MR. CHAIRMAN: Only fifteen minutes.

SRI K. T. KOSALRAM: மிஸ்டர் சேர்மென், இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தில் நண்பர் ஸ்ரீ ரஸாக் கான் அவர்கள் கூறினது மாதிரி, சுமார் 70 கோடி ரூபாயை இந்த அரசாங்கம் செலவு செய்யும்படி இந்த இரண்டு சபைகளும் அனுமதித்துக் கொடுக்கப்போகிறது. இன்று காங்கிரஸ் கட்சி அடைந்திருக்கின்ற செல்வாக்கின் காரணமாக, அது அடைந்திருக்கும் பலத்தின் காரணமாக, அரசாங்கத்திற்கு அனுமதிக்கப்போகும் இந்த பட்ஜெட்டை, யார் குறுக்கே நின்றாலும், தடை செய்ய முடியாது. ஆனால், இந்த பட்ஜெட்டை நிறைவேற்றிக் கொடுத்ததற்குப் பின்னால், இதன் மூலம் நாட்டிலுள்ள வேலைகளையெல்லாம் நடத்தி வைக்கின்ற நிர்வாகம் அல்லது administration நாட்டு மக்களுக்காக எவ்விதம் வேலை செய்யும்,

[Sri K. T. Kosalram]

[6th March 1959]

இப்போது எவ்விதம் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். இன்றைக்கிருக்கின்ற நிர்வாக இயந்திரத்தில், எப்போதும் இங்கு பல அங்கத்தினர்களும் குறிப்பிடுவது மாதிரி, அதிகாரம் “ டீசென்ட்ரலைஸேஷன் ” ஆகாமல் இருக்கின்ற காரணத்தினால், கிராமத்திலிருக்கின்ற மக்கள் தங்களுடைய சாதாரணக் காரியங்களுக்குக்கூட சென்னைக்கு வர வேண்டிய நிலைமைதான் இப்போதும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இது மாற்றப்பட வேண்டும் என்று நாம் அடிக்கடி வற்புறுத்தி வருகிறோம். முன்பெல்லாம் இருந்த கலெக்டர்களின் திறமையை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் இப்போது இருக்கின்ற கலெக்டர்களின் திறமையெல்லாம் கீழே போய்க்கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். தங்களுக்குச் சரியான படி அதிகாரங்கள் தரப்படவில்லையென்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். கலெக்டர்கள் எல்லாம் தாங்கள் செய்கின்ற முடிவுதான் நிரந்தரமான முடிவு, அதை யாராலும் மாற்ற முடியாது என்று நினைக்கலாம். தனக்கு தான் முடிவு செய்கிற அதிகாரம் இருக்கிறது என்று கலெக்டர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அளவுக்கு நிர்வாகம் இருந்தால், நிர்வாகம் எவ்வளவு தூரத்திற்கு மோசமாிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். அவ்வளவு தூரத்திற்கு நிர்வாகம் சீர்குலைந்திருக்கிறது. இந்தச் சீர்குலைவுகளுக்கிடையில் நாம் 70 கோடி ரூபாயை இந்த நிர்வாகத்தின் கையில் செலவு செய்வதற்குக் கொடுப்பது என்றால், அது விரக்தமாகத் தான் இருக்கும் தவிர, அது உபயோகமுள்ளதாக இருக்க முடியாது.

இந்த பட்ஜெட் மிகவும் மேலான பட்ஜெட் என்று பல நண்பர்கள் கூறினார்கள். யாருக்கும் வரி போடவில்லை என்ற முறையில் இது நல்ல பட்ஜெட்டாகக் காட்சியளிக்கலாம். வரி போடாமல் அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால், ஒரு “ வெல்பேர் ஸ்டேட் ” என்று சொன்னால் அந்த அரசாங்கம் பல வரி களைப் போட்டாலும் கூட அதன் மூலம் மக்களுக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அவ்விதம் ஒன்றையும் இந்த பட்ஜெட்டில் காணமுடியவில்லை. சாதாரணமாக, ஒவ்வொரு வருடமும் வரிகளைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தால், மக்கள் அதை ஆட்சேபிக்கத்தான் செய்வார்கள். ஆனால் நாட்டில் பலபல புதுத் திட்டங்கள் எல்லாம் போட வேண்டும் என்றும் அதற்கான வேலைகள் எல்லாம் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் நாம் கூறிக்கொண்டிருக்கின்றோம். இதற்காக ஒவ்வொரு டிபார்ட்மெண்ட் தலைமையினரும் திட்டங்களைத் தீட்டித் தயாராக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவைகளுக்கான நிதி நம்மிடம் இல்லை என்ற காரணத்திற்காக இவைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றாமல் அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த முறையில் பார்த்தால், இந்த பட்ஜெட் ஒரு பெருமிதமான பட்ஜெட் என்றே அல்லது மிகமிகத் திறமையுடன் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிற பட்ஜெட் என்றே என்னால் கொள்ள முடியாது.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : ஏன் புது வரிகள் ஒன்றும் போடாததினால் ?

SRI K. T. KOSALRAM : அதுவல்ல காரணம். இன்றைக்கு நாட்டிற்கு மிக அவசியமாக இருக்கின்ற இரிசுஷேனுக்காக, இதுவரை 4 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தோம் என்றால் இந்த ஆண்டில், அதை 7 கோடி ரூபாயாக அல்லது 8 கோடி ரூபாயாக உயர்த்தியிருக்கிறோமா என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். ஊர்களில் எல்லாம் டாக்டர்கள் இல்லை, கட்டப்பட்ட ஆஸ்பத்திரிகளில் கூட டாக்டர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை என்ற குறை இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. இதை நிவர்த்தி செய்கின்ற முறையில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம் ? டாக்டர்களுடைய சம்பளம் போதாது என்று கருதி, அதை அதிகப்படுத்துவதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம் ? அதற்காக இந்த பட்ஜெட்டில் எத்தனை கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறோம் ?

6th March 1959]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கிராமங்களில் போய் வேலை செய்யும் டாக்டர்களுக்கு 100 ரூபாய் அதிகமாகக் கொடுப்பது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

SRI K. T. KOSALRAM : இருந்தாலும் கூட டாக்டர்களை அதிகப்படுத்துவதற்காக மெடிகல் கல்லூரிகளை ஆரம்பிப்பதற்கு நாம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறோமா? அல்லது டாக்டர்கள் எல்லாக் கிராமங்களிலும் போய் வேலை செய்வதற்கு முன்வரும்படியான நிலையில் attractive ஆகத் திட்டங்களை வகுக்க ஏதாவது பணம் இந்த பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கியிருக்கிறோமா? இல்லை. ஆகவேதான் இதையெல்லாம் குறிப்பிடுகிறேன்.

மந்திரிகள் எல்லாம் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்கிறார்கள். மந்திரிகள் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்ய வேண்டியதுதான்—வேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் மந்திரிகளுடைய பிரசங்கங்களில் மாத்திரம் மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை மந்திரிகள் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். அடுத்துமொழியில் அழகாகப் பேசலாம்; அவைகளில் எல்லாம் மக்கள் இன்று நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. அவ்விதம் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தால், இன்று ஆட்சி வேறு ஒரு சிலரின் கையில் தான் இருந்திருக்கும். மக்களுடைய விருப்பங்கள் என்ன என்பதை அமைச்சர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதோடு அங்கு மக்களின் குறைகள் எவையெல்லாம் நிவர்த்தி செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து அவைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டும். மந்திரி அவர்கள் வேதாரண்யத்திற்குச் சுற்றுப் பிரயாணம் போகிறார்கள் என்றால் அந்த இடத்திலுள்ள Pending file-கள் எவையெல்லாம் என்பதைக் கேட்டு, அதற்கான அதிகாரிகளையும் அந்த இடத்தில் வைத்தே கலந்து அதற்கு ஒரு முடிவைக் கூறவேண்டும். இவ்விதம் நேரடியாகவே ஒவ்வொரு இடத்திலும் கூறிவிட்டால், மக்களுக்கு அரசாங்கம் உடனடியாகத் தீர்ப்புக் கூறுகிறது என்கின்ற நல்ல பெயர் இந்த அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கும்.

3-40
P.m.

SRI S. T. ADITYAN : (மந்திரி அவர்களைப் பார்த்து) அவர்கள் சொல்வது மாதிரியே செய்யுங்கள்.

SRI K. T. KOSALRAM : அரசாங்கம் எந்தமாதிரி நடந்துகொள்ளவேண்டும், அமைச்சர்கள் எந்தமாதிரி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்வதற்காகத்தான் நாம் இங்கு அங்கத் தினர்களாக வந்திருக்கிறோம் என்பதைக்கூட நண்பர் ஸ்ரீ ஆதித்தன் அவர்கள் புரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கின்றாரே என்பதை நினைத்துத் தான் நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

ஆகவே, இந்த நிலைமையில் இந்த ராஜ்யத்திற்கு மத்திய சர்க்கார் ஏராளமாகச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். இன்னும் ஏராளமாகச் செய்ய வைக்க முடியும். குறிப்பாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சேது சமுத்திரத் திட்டம் என்ற ஒரு திட்டம் இருக்கிறது. இன்றைக்கு அன்னிய நாட்டுக் கப்பல்களெல்லாம் இலங்கை வழியாகச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. தூத்துக்குடியில் ஒரு துறைமுகம் இருக்கிறது. முன்பு டாக்டர் ராமசுவாமி முதலியார் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு கமிட்டி போட்டு பல மாதங்களாக “இன்வெஸ்டிகேஷன்” செய்து—அதிலே திரு. கோபாலசுவாமி, ஐ.லி.எஸ்., அவர்கள் அங்கம் வகித்தார்கள்—சரியான ரிப்போர்ட் ஒன்றைத் தயாரித்து 9 கோடி ரூபாய்க்கு ஒரு திட்டம் தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்திலே சற்றிக்கொண்டு செல்லக்கூடிய கப்பல், அந்த தூரத்தைச் சுற்றாமல் 340 மைல்கள் குறைவாகக் குறுக்கு வழியில் போய்விட முடியும். 70 லட்சம் ரூபாய் வருமானம் வாக்கூடிய ஒரு திட்டம், 4 சதவீதம் வட்டி கிடைக்கக்கூடிய திட்டம். இத்தகைய ஒரு திட்டத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதோடு, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே இதை நன்றி வேற்றவேண்டுமென்றும் அந்த ரிப்போர்ட்டில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதை அந்த அங்கத்தினர்களே வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக

[Sri K. T. Kosalram] [6th March 1959]

இந்த அரசாங்கம் என்ன செய்திருக்கிறது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. மிக மிக முக்கியமான திட்டம், இந்த சேது சமுத்திரத் திட்டம். இன்றைக்கு வியாபாரம் வளரக்கூடிய—விருத்தியடையக் கூடிய—ஒரு இடத்தில் தூத்துக்குடித் துறைமுகம் இருக்கிறது என்பது தெரியாமல் இல்லை அரசாங்கத்திற்கு.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : அப்படி ஒரு நண்பர் அந்த இடத்தை விட்டு இங்கே வந்துவிட்டால் நன்றாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அந்த நண்பரை இந்தப் பக்கம் வரவேண்டுமென்று அழைக்கிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM : நண்பர் அவர்கள் இங்கு வருவதை நான் பரிபூர்ணமாக ஆதரிக்கிறேன். இங்கே வந்து என் மாதிரிப் பேசலாம் என்று அவரை இங்கே வரும்படி அழைக்கிறேன். நண்பர் காந்தி அவர்கள் பாராளுமன்றத்திலே அங்கத்தினராக இருந்துகொண்டே ஒரு மத்திய சர்க்கார் அமைச்சர் மீது குற்றச்சாட்டைக் கொண்டுவந்து அந்த அமைச்சரை வெளியே அனுப்பியிருக்கிறார் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. காங்கிரஸ் கட்சியிலேயே அங்கத்தினராக இருந்துகொண்டு, காங்கிரஸ் அமைச்சர் ஒருவர் மீதே குற்றச்சாட்டைக் கொண்டுவந்து அந்த அமைச்சர் டில்லியிலேயிருந்து வந்து இப்போது சென்னையிலே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்—அவர் மீது குற்றம் இருந்ததோ, இல்லையோ. இந்தச் சபையிலே பேசுவதில் யாருக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இன்றைக்கு அந்த சேது சமுத்திரத் திட்டத்தை உடனடியாக அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தைப் பொறுத்த வரையில், நமது பாதப் பிரதமர் உடனடியாக இந்த வருஷத்தில் செய்கிறேன் என்று வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். ராஜ்ய அரசாங்கத்திலிருந்து சில ரிக்கார்டுகள் வரவேண்டும். சில சிபாரிசுகள் வரவேண்டும் என்று பாராளுமன்றத்திலே சபிபத்திலே கூறியிருக்கிறார். தூத்துக்குடித் துறைமுகம் மிக மிக முக்கியமானது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். நமது ராஜ்ய முதன் மந்திரி அவர்களும் ஒரு முறைக்குப் பல முறையாக இதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவர இந்த அரசாங்கம் உடனடியாக ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இண்டஸ்ட்ரீஸைப் பொறுத்த வரையில், நண்பர் ஸ்ரீ ரஸா கான் அவர்கள் சொன்னதை நானும் ஆதரிக்கிறேன். நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் வருவதற்கு முன்னால் “இண்டஸ்ட்ரீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்” என்று ஒன்று இருந்தது. “இண்டஸ்ட்ரீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்” என்று இருந்ததே தவிர, அது என்ன செய்தது என்று யாருக்கும் தெரியாது. அப்போது அந்த டிபார்ட்மெண்டில் ஒரு அதிகாரி இருப்பார். அதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால், இப்போது உண்மையாக ஒரு டிபார்ட்மெண்ட் இருக்கிறது என்று மக்களுக்குத் தெரிகிறது என்பதற்காக அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் இன்னும் எஃப்.பி.ஷெண்டாகப் பாடுபடவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்.

இன்றைக்கு ஜப்பானிலே ஏராளமாக “ஸ்மால் இண்டஸ்ட்ரீஸ்” பரவியிருக்கின்றன என்று பேசுகிறார்கள். நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் “ஸ்மால் இண்டஸ்ட்ரீஸிலே” மிகவும் நம்பிக்கை கொண்டவர். அன்னிய நாடுகளுக்குச் செல்லும்போது, அங்கே இருக்கக்கூடியவைகளைப் பற்றி நன்கறிந்து அவைகளை நம் நாட்டிலே நடத்தவேண்டுமென்று எண்ணம் கொண்டவர் அவர். நான் ஒன்று கேட்கிறேன். ஜப்பானிய நாட்டுக்கு இங்கிருந்து எந்த அதிகாரியை அனுப்பினீர்கள்? ஜப்பானிய நாட்டிலே டிரெய்னிங்குக்கு யாரை அனுப்பியிருக்கிறீர்கள்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நண்பர் அவர்களுக்கு ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஜப்பானிய சிறு கைத்தொழில் சம்பந்தமாக மத்திய சர்க்கார் ரிப்போர்ட்டுகள் மூன்று, நான்கு இருக்கின்றன. அவை எவ்வளவு பயன் தரத் தக்கதாக இருக்கின்றன என்பதுதான் கேள்வி.

6th March 1959]

SRI K. T. KOSALRAM : ரிப்போர்ட்டுகள் பேப்பரில் இருக்கலாம். காரியத்திலே செய்ய இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து யாரையாவது ஒருவரை அனுப்பினால் எத்தனை செலவாகிவிடும்? மிஞ்சினால் 5,000 ரூபாய் போக்குவரத்துக்காகச் செலவாகும். அவர் அங்கு தங்குவதிலே 5,000 ரூபாய் செலவாகும். மொத்தம் 10,000 ரூபாய்க்கு மேல் செலவாகாது. 10,000 ரூபாய் செலவு செய்து அந்த இலாகாவிலிருந்து ஒருவரை அனுப்பினால் அதிலே யாரும் குறுக்கே நிற்கமாட்டார்கள். மத்திய சர்க்காருடைய ரிப்போர்ட் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு கையைக் கட்டிக்கொண்டு பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது. ஆகவே, இண்டஸ்ட்ரீஸ் டிபார்ட்மெண்டிலிருந்து ஜப்பான் தேசத்திற்கு யாராவது அனுப்பப்பட வேண்டுமென்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : அங்கே தான் உள்ளேயே விடுவதில்லையாமே?

SRI K. T. KOSALRAM : ரஷ்யாவிலே, இரும்புத் திறை போட்ட இடத்திலேயே உள்ளே விடுகிறார்களாம்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஜப்பானிலே அவர்கள் இந்தியா அவர்களோடு போட்டியிடக்கூடிய நாடாக இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால் தொழில் நுட்பத்தைக் காட்டிக் கொடுப்பதில் ஆர்வப்படுவதில்லை.

SRI K. T. KOSALRAM : அம்மாதிரி ஜப்பானிய அரசாங்கம் இருக் குமானால், அது வருந்தத்தக்கது. அரசாங்கம் நினைத்தால் ஜப்பானிய அரசாங்கத்தோடு கலந்து பேசி ஏற்பாடு செய்யலாம். அரசாங்கம் இங்கிருந்து யாரையாவது அனுப்ப நினைத்தால், அதைத் தடுத்து நிறுத்தப் போவதில்லை. ஜப்பான் பிற நாடுகளுக்குத் தன்னுடைய தொழில் நிற மையைப்பற்றிக் காட்டாமல் இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், அது வருந்தத் தக்கது.

அடுத்தபடியாக, “அயர்ன் ஓர்” சேலத்திலேயும், நீலகிரியிலும் ஏராளமாகக் கிடைக்கிறது. மலை மலையாக இருக்கிறது. - பிலாயில் செய்கிறார்கள் என்பதற்காகக் குறைப்பட்டுச் சொல்லில்லை. இங்கிருக்கின்ற “ஓர்” பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். பயன்படுத்தப்படவேண்டுமென்று சொன்னால், பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகள் கட்ட வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. சைனா மாதிரி கிராமங்களில் 10 டன் பிளாண்ட், 7 டன் பிளாண்ட், 15 டன் பிளாண்ட் என்று இம்மாதிரி சிறு சிறு பிளாண்டு களாக ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு பிளாண்ட் போட முடியும். அப்படிப் போட்டால் சேலம் ஜில்லாவிலும், நீலகிரியிலும் இருப்பதை எடுத்துக் கொண்டால், சுற்றிலும் சிறு சிறு தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்த முடியும்.

*** THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** சாதாரணமாக நான் குறுக்கிட்டுப் பேசுவதில்லை. தவறுதலாகப் புள்ளி விவரம் கொடுத்தால், அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியாது. காரணம் என்னவென்று சொன்னால், சைனாவிலே அவர்கள் செய்வது “கோக்கிங் பிராஸஸ்” மூலம் 50 டன் பிளாண்ட் வரையில் செய்கிறார்கள். அதற்குச் சைனாவிருப்ப் போக வேண்டாம். ஜப்பானுக்குப் போக வேண்டாம். இங்கேயே இருக்கிறது. லோ கிரேடு, 38 சதவிகிதம் இரும்பு உள்ள கனிப் பொருள் சேலத்தில் கிடைக்கிறது. ஆனால் கோக்கிங் கோல் இல்லை. அந்த இரும்பை வைத்துக்கொண்டு செய்தால் சிறு தொழிற்சாலைகளுக்குப் பொருந்தாமா, பொருந்தாதா என்று நம் ராஜ்யத்தில் நடக்கிற மெட்டலர்ஜிகல் லாபரட்டரி ரிஸர்ச் செய்கிறார்கள்.

SRI K. T. KOSALRAM : எனக்குக் கிடைத்த அதிகாரபூர்வமான யாதாஸ்தை வைத்துக்கொண்டு சொல்கிறேன். நீலகிரி ஜில்லாவில் 63 சதவீதம் “அயர்ன்” இருப்பதாக மத்திய சர்க்காருடைய இலாகாவிலிருந்து பிரசுமான ஒரு ரிப்போர்ட்டில் வாசித்திருக்கிறேன். 63 சத

[Sri K. T. Kosalram] [6th March 1959]

வீதம் அயர்ன் இருக்கிறது என்பதைத் திட்டவாட்டமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அவர் அதைப் பரிசீலிக்கட்டும். இதில் தவறான புள்ளிவிவரம் கொடுத்தேன் என்று சொல்வது தவறு. நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட் ராமன் இதை நன்றாகப் பரிசீலிக்கட்டும். அப்படி இல்லாதிருந்தால் அதைச் சபையிலே சொல்லட்டும், நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆகையால், இப்போது அவர் சொல்வதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாமல் இருப்பதற்கு வருந்துகிறேன்.

இன்னும் “இண்டஸ்ட்ரீஸ்” சமாசாரத்தில் பைபரைப்பற்றி இந்த சபையிலே சொன்னார்கள். பனை மர நாள் 30 லட்சம் ரூபாய்க்கு தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திலிருந்து இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற இடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. மீண்டும் அது இங்கே நமது ஊருக்கே வருகிறது. பல்வேறு பிரஷ்களாக, கப்பல் சாதனங்களாகச் செய்யப்பட்டு இங்கேயே திருப்ப வருகிறது. ஏன், அவைகளை நமது ஊரிலேயே செய்யச் சரியான முயற்சி எடுக்கப்படவில்லை என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை. ஏதோ திட்டங்கள் சொல்லுகிறார்கள். “fibre” செய்வதற்கு “எக்ஸ்பெரிமெண்டு” செய்வதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்பொழுது நடக்கின்ற “எக்ஸ்பெரிமெண்டில்” நம்பிக்கை இல்லை. அவர்களிடையே “பிரொஸஸுக்கும்” இவர்களுடைய “பிரொஸஸுக்கும்” சம்பந்தம் இல்லாமல் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இதைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

3-50
p.m.

அடுத்தபடியாக, “ரப்பர்-இண்டஸ்ட்ரி” மிக மிக முக்கியமான “இண்டஸ்ட்ரி”. ஆவடியில் வைத்திருக்கிறோம். இது செயற்கை ரப்பர். கன்யாகுமரி ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட் ராமன் அவர்கள் ஓரளவுக்கு அதைச் சற்றிப் பார்க்க வேண்டும். நம் நாட்டிலே ஏராளமான ரப்பர் காடுகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தனி மனிதரும் 2,000, 3,000 ஏக்கர்கள் ரப்பர் காடுகள் வைத்திருக்கிறார்கள். பாரெஸ்டு டிபார்ட்மெண்டு காடுகளில் ஏராளமான ரப்பர் மரங்கள் இருக்கின்றன. “நாஷனல் வெல்த்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர்கள் ஒருவருக்கும் அனுமதி கொடுக்கமாட்டேன் என்று கூறுகிறார்கள். ரப்பர் இண்டஸ்ட்ரியை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டியது மிக மிக அவசியம். ரப்பர் நமது நாட்டில் “இம்போர்ட்” செய்கிறோம். அன்னிய நாட்டுச் செலாவணி நஷ்டமாகிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு நாம் இதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பது என்னுடைய ஆசை.

ஒரு பைலட் ஸ்கீம் 16 ஸ்பின்னில் யூனிட் போடுவதாக அமைச்சர் அவர்கள் பட்ஜெட்டில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. இதற்குப் பகுத்தி உற்பத்தி அதிகமாக இருக்க வேண்டுமென்று இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள கோவில்பட்டி, நாங்குனேரி, சங்கரன்கோவில் பகுதிகளில் பஞ்சு அதிகமாக உற்பத்தியாகிறது. இந்த இடங்களில் பஞ்சு நிலைமையும் நிலவுகிறது. ஆகவே, 16 ஸ்பின்னில் கொண்ட ஒரு யூனிட்டைத் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் நான் கூறிய பகுதிகளிலே ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று நமது அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நான் முன்புகூட கன்யாகுமரி ஜில்லாவிலுள்ள ஆசிரியர்களுடைய நிலையைப்பற்றிப் பேசினேன். அவர்களுடைய சம்பளத்தில் 15 ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கிறது. என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு 12 ரூபாய் “டியர்னஸ் அலவன்ஸ்” அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டும் கூட, அந்த ஆசிரியர்களுக்கு இந்தச் சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்படவில்லை. இது உண்மையான விஷயம். அதை அரசாங்கம் மறுப்பதற்கு முடியாது. நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட் ராமன் அவர்கள் தங்களிடத்திலுள்ள உண்மையை வைத்துப் பேசுகிறார்கள். அவர்களுடைய இலாகா சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் நான் சொன்ன

6th March 1959] [Sri K. T. Kosalam]

திலும் உண்மை இருக்கிறது. நான் அதை ரூச் செய்வேன். இங்கு பிரைமரி ஸ்கூல் ஆசிரியர்களுக்கு 45 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. அங்கே 30 ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ ராமுண்ணி மேனன் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் “பே கமிஷன்” இதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரிப் பாகுபாடு இருப்பதை இந்தக் கமிட்டிக்கு “ரெபர்” செய்கிறோம் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இது மிக அபத்தமான காரியம் என்று சொல்லுகிறேன். “இண்டெக்ரேஷன்” முடியவில்லை, அதனால்தான் கொடுக்கவில்லை என்பது என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. “இண்டெக்ரேஷன்” நீங்கள் முடித்துவிட்டால், அவர்களுக்கு இதே சம்பளம் கிடைத்துவிடும். இதற்கும் ஸ்ரீ ராமுண்ணி மேனன் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கமிஷனுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. ஏதோ “பிரஸ்டிஜ்” என்று நினைக்கிறார்கள். நாம் ஏதோ சொல்லிவிடுகிறோம், சொன்னதற்கு மாறாக எப்படிச் செய்வது என்ற “பிரஸ்டிஜ்” கூடாது. ஏதோ அமைச்சர் அவர்கள் உத்தரவு போட்டுவிட்டால், அந்த உத்தரவு தவறாக இருந்தாலும், அங்கத்தினர்கள் சொல்லுவதற்காகவோ அல்லது மற்றவர்கள் சொல்லுவதற்காகவோ அதை மாற்றக் கூடாது என்ற “false prestige” வேண்டாம். இந்தப் பிரச்சினையை இந்தப் “பே கமிஷனுக்கு” விட வேண்டிய அவசியமில்லை. “இண்டெக்ரேஷனை” முடியுங்கள். அவர்களுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய சம்பளம் கிடைத்துவிடும் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். பரம்பிக்குளத் திட்டம் வந்து விட்டது.

MR. CHAIRMAN : The last subject you are touching on.

SRI K. T. KOSALAM : கேரள அரசாங்கம் ஒரு “மாஸ்டர் பிளான்” தயாரித்திருக்கிறார்கள். அங்குள்ள “இரிகேஷன் ரிலோர்ஸஸ்”, எங்கெல்லாம் தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தவேண்டும், இவைகளை யெல்லாம் சேர்த்து ஒரு “மாஸ்டர் பிளான்” தயாரித்துப் பிரதம மந்திரியிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பிளானிலிருந்து புள்ளி விவரம் கொடுக்கிறேன். நம்முடைய அரசாங்கத்தின் பிளானிலிருந்தோ அல்லது தெருவிலிருந்தோ கொடுக்கவில்லை. கேரள அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கும் பிளானிலிருந்து புள்ளிவிவரங்கள் கொடுக்கிறேன். “இருக்கி டாம்,” பெரியார் ரிவர் பாசனத்தில் 43,200 “கியூபிக் பீட்” தண்ணீர் வீணாகப் போகிறது. அந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டு 2,200 ஏக்கர் நிலங்கள் சாகுபடி செய்ய முடியும் என்று என்ஜினியர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 70,000 கிலோவாட் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அடுத்தபடியாக, “கள்ளாறு டாம்” அதிலே 5,670 “கியூபிக் பீட்” தண்ணீர் இருக்கிறது. 28,000 கிலோவாட் மின்சாரம் உண்டாக்க முடியும் என்று அங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 28,000 ஏக்கர் நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் வசதி கிடைக்கும். ஏற்கெனவே பம்பையார் திட்டம் திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களுக்கு மிக உபயோகமான பாசனத் திட்டம் என்றும் அதை அவசியம் கொண்டுவர வேண்டும் என்றும் சொன்னேன். அவர்களுடைய புள்ளி விவரங்களின் படி பம்பையாரில் 27,000 “கியூபிக் பீட்” தண்ணீர் வெறும்மேனே கடலில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தண்ணீரை உபயோகித்து 1,30,000 ஏக்கரைப் பாசனத்திற்குக் கொண்டுவர முடியும். அவர்கள் மின்சாரம் எடுத்துக்கொண்டதுபோக மீதி இருக்கும் தண்ணீரைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் உபயோகிக்கும் தண்ணீரைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. இதுமாதிரி அவர்களுடைய யாதாஸ்தில் சொல்லுகிறார்கள்.

(The Chairman sounded the gong.)

SRI L. S. KARAYALAR : Sir, he is on a very important subject.

SRI K. T. KOSALAM : அடுத்தபடியாக புனலாறு, செங்கோட்டைத் தாலுகாவில் இருக்கும் இந்தப் பகுதியைக் கோட்டைவிட்டு விட்டார்கள் அரசாங்கத்தார் என்று ஏற்கெனவே சொன்னேன்

[Sri K. T. Kosalram] [6th March 1959]

அந்தப் புனலாறில் 50,000 ஏக்கருக்குப் பாயக்கூடிய தண்ணீர் வெறுமனே கடலில் போகிறது என்று கேரள அரசாங்கம் தயாரித்த புள்ளிவிவரம் சொல்லுகிறது. ஆகவே, இவ்வளவு தண்ணீர் வெறுமனே போகிறது என்று அவர்களை சொல்லும்பொழுது, பரம்பிக்குளத் திட்டத்தில் நமது தேவைக்காக நமது தண்ணீரை அவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்களிடம் நிலத்தை வாங்க ஜம்பம் அடிக்கிறீர்களே நீங்கள். அங்கே இவ்வளவு தண்ணீர் வெறுமனே போய்கொண்டிருக்கிறதே? அந்தத் தண்ணீரை வாங்குவதற்கு அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது? இந்தக் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டு கொடுத்து சுமார் மூன்று மாதங்கள், நான்கு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. பத்திரிகைகளில் எல்லாம் பிரசுரமாகியிருக்கிறது. இந்தக் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டுக்குப் பிறகு ஸோனல் கமிட்டி கூடியிருக்கிறது. இந்த சமாசாரத்தை ஸோனல் கமிட்டிக்கு அரசாங்கம் கொண்டுபோயிருக்கிறதா? ஸோனல் கமிட்டிக்குக் கொண்டுபோவதற்கு முன்னால், அவர்கள் தண்ணீர் தேவையில்லை என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களோடு “ஜாயிண்டாகச்” சேருங்கள். அவர்கள் வேண்டிய மின்சாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளட்டும். மின்சாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவதின் மூலம் வரவேண்டிய லாபம் அவர்களுக்குப் போகட்டும். மீதித் தண்ணீரை நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். சுமார் 4½, 5½ லட்சம் ஏக்கரைச் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரக்கூடிய தண்ணீர் வெறுமனே கடலில் போகிறது. அங்கு ஏராளமான தண்ணீர் இருக்கிறது. அந்தத் தண்ணீரை நீங்கள் வாங்குவதற்குக் கேரள அரசாங்கத்தோடு ஒரு “ஜாயிண்ட் இன்வெஸ்டிகேஷன்” செய்யுங்கள்.

SRI L. S. KARAYALAR : நீங்கள் நெல் கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறீர்களே ?

SRI K. T. KOSALRAM : நெல் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லவில்லை. நெல் கொண்டுதான் போகிறார்கள். இந்த ராஜ்யத்திலிருந்தும் கொண்டுபோகிறார்கள். ஆந்திரப் பிரதேசத்திலிருந்தும் அனுப்பிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். நமது சர்க்கார் நெல் கொண்டுபோவதைத் தடுத்துவிட்டதாகச் சொல்லுவார்கள். இதையெல்லாம் தடுக்க முடியாது என்பது நமக்குத் தெரியும். (சிரிப்பு). இதில் சுமார் 11 லட்சம் கிலோ வாட் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்ய முடியும். இது தேசத்திற்கு மிகப் பெரிய நஷ்டம் என்று இந்த நஷ்டத்தையே கூறிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. ஆகவே, அவர்களுக்கு மின்சாரத்தைக் கொடுத்து இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைத் துரிதமாகச் செய்ய வேண்டும். நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் அவர்கள் ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர். “பார்லிமெண்டரி ப்ரொஸீஜரில்” நம்பிக்கை கொண்டவர். வேறு சிலரைப் போல எதேச்சாதிகாரமாக நடப்பவர் இல்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். நான் சொல்லுவது தவறாகவும் இருக்கலாம், சரியாகவும் இருக்கலாம். ஆகவே, இந்த ஸ்கீம்களையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து மத்திய அரசாங்கத்தோடு நீங்கள் போராடி இவைகளை நிறைவேற்ற வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நேற்று நண்பர் ஸ்ரீ புருஷோத்தம் அவர்கள் பேசும்பொழுது இப்பொழுது “டைரக்டர் ஆப் இண்டஸ்ட்ரிஸ்” அவர்களுடைய மேற்பார்வையில் இருக்கக்கூடிய தொழிற் பள்ளிகளை “டைரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷன்” அவர்களிடம் சேர்த்துவிட வேண்டுமென்று கூறினார். அது நியாயம். இம்மாதிரிச் செய்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அந்தப் பள்ளிகள் செவ்வனே நடக்காது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கடராமனே இந்த இலாகாவுக்கும் மந்திரியாக இருக்கலாம். இந்தப் பள்ளிகளை டெக்னிகல் எஜுகேஷன் டைரக்டரிடம் ஒப்பிவிட்டால் அவைகள் இன்னும் திறம்படச் செயல்பட முடியும் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை.

6th March 1959] [Sri K. T. Kosalram]

கோடிக்கணக்கான ரூபாய், லட்சக் கணக்கான ரூபாய் “லாபஸ்” ஆகியிருக்கிறது. “கோஆர்டினேஷன்” இல்லாமல், “அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் ஸ்டாஃஷன்” இல்லை என்ற பெயரால் பள்ளிகள் கட்டுவதற்கு மத்திய அரசாங்கம் சென்ற வருஷம் கொடுத்த ரூபாயில் சுமார் 20 லட்சம் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு இலாகாவிலும் இம் மாதிரி “கோஆர்டினேஷன்” இல்லாத காரணத்தினால் கொடுக்கப்பட்ட பணம் செலவு செய்யப்படாமல் “லாபஸ்” ஆகித் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இதில் அரசாங்கம் இன்னும் நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். நீங்கள் நல்ல முறையில் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்கள். ஆனால் அரசாங்க இயந்திரம் சரியாக வேலை செய்யவில்லை. இதைக் கவனித்து நீங்கள் நிர்வாகத்தைத் திறம்பட நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, Sir, as pointed out by the previous speaker, we are under a handicap. We can speak only on one occasion, whereas the other House has got two occasions to speak on the Budget. Anyhow, I shall try to finish my speech within the time allotted to me.

Sir, the duty of the Members is not only to criticise but also praise the Government where praise is due. Let me start by saying that the Government deserve our congratulations inasmuch as there is no taxation proposal in this year's Budget, whereas continuously for a number of years we had taxation proposals. It is a great relief to find that there is no taxation proposal in this year's Budget. Sir, I have seen three Budgets, and I consider that this Budget is one which makes a frank statement of the sufferings of the people. In the Budget we see the statement, 'We have passed through many difficult periods during these last seven years'. Then again we find in the Budget speech another frank confession that there is an upward trend in prices. It is stated in the Budget speech, 'This trend particularly in the prime necessities of life such as food and cloth, not only causes untold hardship to the common man, but also upsets the very basis of the economic calculations on which the present plan is framed. Planned development and uncontrolled speculative fluctuations in prices are mutually inconsistent.' I certainly congratulate the Finance Minister on having made this frank statement. The Finance Minister then says that the main problems that face the country's economy to-day are the rising trend in prices and the shortage of foreign exchange. When I spoke on the Governor's Address, I said that Government should take active steps to see that prices were pegged down. It is no use saying that we cannot do it or that there are other factors to be considered. So long as prices are not pegged down, I am afraid the sufferings of the people will continue to be greater and greater.

Sir, the next things that I want to refer to is the seasonal conditions. Here again there is a frank statement from the Finance Minister in his Budget speech made in the other House. He has pointed out that in nine districts out of thirteen there was less rainfall. Certainly, therefore, production will go down. There

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [6th March 1959]

is no doubt about this. Not only there has been less rainfall, but in some places crops have been affected by pests. The Hon. the Finance Minister has himself said that pests have affected the crops. This year, I know, crops in some taluks in the North Arcot district have been affected by pests. So, we find that, on the whole, production has gone down. With sub-normal rain in nine districts and with pests affecting the crops, we cannot expect the yield at the end of this year to be the same as it was in the previous year. Even though the Government may say that the number of acres brought under cultivation has gone up—I am not so sure about it but a few lakhs of acres might have been brought under cultivation—on the whole, production has gone down. Sir, I wish to point this out to the Treasury Bench. There has been an abnormal decrease in rainfall and pests have affected the crops. But the Government want to have a ceiling on holdings now. This is a pointer to the Government. If Government want to fix a ceiling, let them fix it on the basis of the average income. The income from land will not be the same year after year. In the case of agricultural land, the income is not the same year after year. The Government have themselves confessed that there has been less rainfall. The second pointer which I want to bring to their notice is this. Co-operative farming, we find will be successful only if seasonal conditions are very favourable. If seasonal conditions are not very favourable, then certainly co-operative farming, ceilings, etc., will be failures, and they will bring in a number of other problems which cannot be so easily solved. The Government can upset the present arrangement very easily, but they cannot evolve a new order, when once they introduce these two changes.

Sir, I should like to point out to Government—not that they are not aware of it—that agricultural development cannot be the same in all the areas. Where there are industries, there we find that there is depletion of agricultural labour. If there is a heavy industry in a place, we find that in the surrounding villages, the cultivable lands are neglected. The labourers go to the industry to get daily wages. Some 20 or 40 years back—I do not know the present position—the people in Pallavaram area were telling me that they could sell an acre of agricultural land for Rs. 25. I asked, 'Why is it sold at Rs. 25 per acre whereas in North Arcot district (in Mamandur and Dusi) one acre is being sold for rupees 3,000 or Rs. 4,000?'. I learnt that the people went to St. Thomas Mount and to the Pallavaram quarry for earning daily wages. Nobody would take to agricultural work. This is the position in a number of places. Wherever we have got bus termini, all fellows between the ages of 15 and 35 go there and work either as porters or as coolies. In my travels I got down at a place, and there I saw a parent asking his boy of 16, 'Why don't you go to the field?'. The boy said, 'Why should I go? I can earn a rupee elsewhere.' That is the present position. Agricultural labour is weaned away from the fields. Wherever there is an industry capable of engaging a thousand or two thousand workers, we find cultivable lands in the neighbourhood being neglected. I am not at all exaggerating.

6th March 1959] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

I am prepared to show the places where such things are happening to-day. Therefore, I would request the Government to see that good and fertile lands are not neglected. The point is that as much attention as was bestowed on land previously is not bestowed now.

The next question that I would deal with is the supply of agricultural implements. Very recently I visited the Agricultural College, Coimbatore. There I found a number of agricultural implements. They can replace human labour, but they are costly. The only thing that the Government can do is to make them cheap, or there must be co-operative societies, and through these societies, the Government must hire out these implements at very cheap rates. Then only the lands that are not now cultivated can be cultivated. Because of lack of agricultural labour, I am pointing this out to Government.

I should like the Hon. the Leader of the House to enlighten me on this point. I have been told by experts that whenever these chemical fertilisers are used, the first crop is all right, but that the subsequent second or third crop is very poor. This opinion is given to me by an expert. In the Agricultural College, Coimbatore, one of my colleagues put this question, namely, "What do you say to this? Is the yield the same or does it go down?" They admitted that the yield of the second and the third crops had gone down considerably.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: If they do not use green manure with it.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: If green manure is used with it, then there is no decrease at all. If we take the harvests of the last three or four years into consideration, we find that the total yield is much greater than the yield we get now. That is the experience of the agriculturists. It is all right to use chemical fertilisers, because people want immediate return. So, they use these chemical fertilisers. What happens subsequently? It is a saying in the villages that if sugarcane is raised in one year, for the next two or three years, no other crop can be raised. Nothing grows there.

Closely allied to this question is irrigation. The Government have so far implemented seven major irrigation schemes. It is said that 2.2 lakhs of acres have been given irrigational facilities. We would like to know whether all these 2.2 lakhs of acres are now under cultivation. We presume in the course of years, they would be brought under cultivation provided agricultural labour is available. In this connection, I would like to point out that the Government should be satisfied with the major schemes that they have so far completed and the one or two that they have taken up. We have not got the money necessary to take up such major schemes hereafter. It is, therefore, better that we try to consolidate our position and see that all the lands under the major schemes are

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [6th, March 1959]

brought under cultivation before launching on further major schemes. Sir, about minor irrigation, the achievements of the Government so far in this direction are really very encouraging. We have to depend more and more on these minor irrigation schemes than on major schemes. The Government themselves have stated so. I would, therefore, like to emphasise that the Government should pay more attention to minor irrigation schemes because many of these tanks, lakes and canals, depend on the rains and come under minor irrigation schemes. Unless the Government pay proper attention to them, we cannot bring under cultivation a large number of acres. In this connection, I would like to refer to another matter. Now we have got what is called pumpsets. They are of two kinds, one type worked by electricity and the other by diesel oil. The Hon. the Leader of the House might have read in this morning's paper or in yesterday's evening paper that the duty on diesel oil would be off so far as its use for agricultural purpose was concerned. May I request the Hon. the Leader of the House to take this lead from the Central Government—wherever agriculturists are touched, I think, the Central Government seem to be very favourably disposed towards them and concede them some concession or other—and apply it in respect of sales tax on foodstuffs? When we desired during the discussion of the Bill in this House that sales tax on foodstuffs should entirely go or should at least be reduced to half per cent, the Hon. the Leader of the House was not willing to do it. In the light of the concession now granted by the Central Government and the surplus the Government have got, I would request the Government to consider whether they cannot waive the tax on foodstuffs altogether and, if that is not possible, whether at least they cannot reduce the tax on vegetables to half per cent. I do not think by this the Government will lose much. The total loss would be something like Rs. 50 lakhs. The Government have made it up by levying increased tax on other articles. This may not, therefore, affect the revenues of the State very much. I have already referred to the co-operative societies and what they can do. In this connection, I would like to point out that the co-operative societies can help the agriculturists by giving them better and improved seeds, fertilizers and so on. But I would like also to say that these societies should be first started in a few places and the scheme only afterwards extended to other areas.

About small-scale industries, I find that our State has made rapid strides. The Hon. the Leader of the House has just now given me details which are very encouraging. The Central Government are also helping us. About technical education, I find the number of seats has been considerably increased. It is, I think, 2,160 per year. In regard to admission to these schools, I would like to point out that students who have studied the pre-technological courses in the higher grades should be given preference. They are not now given preference. The other name given to this pre-technological course is 'Engineering Course'. My other submission is that there are a number of poor and deserving boys of merit and

6th March 1959] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

that scholarships should be granted to them. Boys seeking admission to the Engineering Colleges also, if they are poor and deserving, should be given scholarships based on merit. I think some provision should be made for these things.

I now come to my subject, Education. I do not want to catalogue all the grievances of teachers. I am one of those who believe that unless all the people are happy, teachers alone cannot be happy. Teachers alone cannot be happy without the others in society being happy. But, at the same time, I would like to point out that there should be no disparity in scales of pay and allowances between the teachers and others. That is the only thing I would like to emphasise. There is disparity in the scales of pay and allowances given to the teachers and the rest. I would request the Government to remove that disparity. I would, in this connection, point out two disparities. The first is in respect of house-rent allowance. The Government were kind enough to grant this allowance to the Non-Gazetted Officers and also to employees in local bodies. But this has not been extended to the teachers. I would request the Government to consider this matter and extend this concession to teachers also. When I say this, I am not unmindful of the number of benefits granted by the Government to teachers. They have granted the pension benefits, dearness allowance at Government rates, fee concessions and all that to teachers. When they have conceded so many concessions to the teachers, I do not know what stands in the way of their granting this house-rent allowance and also medical facilities to teachers. If these are granted, I know what it would cost to the Government. In respect of medical facilities, Mr. Varghese told me that out of Rs. 5 lakhs set apart under this head, only a lakh of rupees or so had been spent so far. Most of the Non-Gazetted Officers do not avail themselves of these facilities because of the many restrictions imposed. But if these are extended to the teaching profession also, they will have at least the satisfaction that they are being given medical facilities also by the Government. Therefore, I would request the Government to consider the question of granting the house-rent allowance and medical facilities to the teachers also.

So far as the midday meal scheme is concerned, there is a provision of Rs. 60 lakhs, and out of this Rs. 30 lakhs is to come from the Centre. I find that for the midday meal scheme and the School Improvement Scheme and for conversion of non-basic elementary schools into basic schools and conversion of non-basic training schools into basic training schools, the Government are getting a contribution of 50 to 60 per cent from the Centre. One thing I would like to point out in this connection is this. The Government have so far converted 2,000 non-basic elementary schools into basic elementary schools. There are 20,000 more non-basic elementary schools. Are the Government going to convert these also into basic elementary schools? I think this is a fad with them, namely, the conversion of the non-basic schools into basic ones. Basic education seems to be their policy. I would like the

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [6th March 1959]

Government to go into the question and find out whether this idea has not changed many times. The very people who formulated this scheme have changed their views and it will take a very long time to evolve a good scheme. In the meanwhile, what I find is, there is stagnation in education. People find it difficult to send their children to these basic schools when all the schools in the urban areas are non-basic schools. I welcome the School Improvement Scheme because it is an attempt in the right direction to bring the people closer in regard to the administration of these schools and make them contribute voluntarily. So far many lakhs of rupees have been contributed. It is good so far as it goes but in everything good you will find a little bad thing attached. In their enthusiasm for the scheme, I am told many are forced to contribute to this scheme. That is what has come to my notice. There is an unhealthy rivalry between district and district. If Ramanathapuram contributes Rs. 25 lakhs, Madurai wants to contribute Rs. 30 lakhs or more. This is a very unhealthy rivalry. One nP. given voluntarily and with a full heart is more valuable than forcing people to give more and more. While, therefore, I welcome the scheme, I wish to point out that people do not like the way in which contributions are taken from them. Voluntary contributions built over a period of years will grow steadily and will be of very great help in working the scheme successfully instead of forcing people to contribute to the scheme.

In this connection, I would like to invite the attention of the Hon. the Leader of the House to the location of the Municipal Girls' High School, Salem, in a dirty locality. On two sides of the building there is the sewage running. There is no furniture for the school. There are about 600 or 700 girls in the school. It is located in a dwelling house. I have not seen such a school so far in my life. That school should be removed to some other place. The few furniture that is there in the school was given as gift by some parents. The Municipality has not provided the school with any furniture.

Sir, within the few minutes I have got I will finish.

The Government were kind enough to grant additional dearness allowance of Rs. 5 per mensem to teachers also. All these years whatever the Government gave to the teachers, those concessions were extended to the clerks, the non-teaching staff employed in the schools also. But in regard to this additional Rs. 5, there is no mention made that it should be given to the non-teaching staff also. I would earnestly request the Government to extend this also to them. The teachers are given the pension benefits. I would request the Government to extend this scheme to the non-teaching staff also. All the fee concessions granted to the teachers so far were extended to the non-teaching staff. But the concession allowed to teachers' children reading in the IV, V and VI Forms has not been extended to the non-teaching staff. If this concession is extended to the non-teaching staff, it would not involve the

6th March 1959] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Government in any great financial commitment. I would, therefore, request the Government to extend this concession also to the non-teaching staff.

Sir, I am glad that a Pay Commission has been appointed and that it will enquire into the whole matter. But there is one misgiving. The Finance Minister of the Central Government, Shri Morarji Desai, said the other day that the Central Pay Commission might even recommend a reduction in the present scales of pay. I hope it will not do so. I do not think that it will not face the reality and will suggest a reduction in the present salary without taking into consideration its consequences on the administration.

4-20
p.m.

Sir, teachers have some grievances. Certain classes of teachers get pension from 1st April 1955 and certain others from 1st April 1958. Teachers' Associations have submitted proposals in that regard and I also would request the Government to see that all categories of teachers get pension from 1st April 1955. Then, any break in the service may also be condoned. The Government have condoned any break in service before 1955 but they are not prepared to condone it if it has occurred after 1955. So, I would request the Government to condone any break in service, whether it is before or after 1955.

Then, in the case of certain categories of teachers, for the purpose of pension 25 per cent of the average salary drawn during the last three years is taken into consideration, but in the case of L.T.'s, that is not done and it is less than that. So, I would request that in the case of L.T.'s also, the same 25 per cent of the average salary drawn during the last three years may be taken into consideration.

Sir, about fee-levying and non-fee-levying primary schools, of course, the matter is under consideration. I am glad that the Government have stated that no teacher would be sent out and that every teacher would continue to get the present salary. I am satisfied with that assurance but I once again request that no teacher should be sent out and that there should be no cut in salary. Some managements may be hard hit because they have to pay something more, but in such cases, some concession that is legitimate may be given to them.

Sir, I will now come to another matter, viz., State Trading. This State Trading involves employment of an army of officers and also harassment of the people by these officers. A former Chief Minister of the Madras State, the late Sri Kumaraswami Raja, said at the time when there was rationing, that the officers went and harassed poor people who had two or three bags of paddy or rice. Similarly, if the Government introduce State Trading, I am quite sure that these officers will harass poor people who have got two or three bags of paddy or rice and will also try to get paddy or rice from those people. It is stated that the sales tax officers also harass people and I do not know how far it is true. Generally no producer will easily part with his produce. Then, the consumers will have to pay more for the foodgrains because the Government will

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [6th March 1959]

have to maintain an army of officers. Then, naturally the result will be that rationing will be introduced again. So, please consider this aspect of the matter. I think that this aspect of the matter was brought to their notice at Nagpur but it seemed that the Members of the Planning Commission felt that by introducing State Trading in foodgrains, the Government would get Rs. 170 crores. Perhaps it is because of that that the Government have introduced State Trading even though it will entail a lot of difficulties and suffering.

Now, I am under the impression that the Members of the Planning Commission have not properly assessed the internal resources and the aid that they would get from outside. Certainly they have built castles in the air in regard to certain matters. What is the result now? From 1945 onwards, the present generation has been suffering. Sir, we have been asked to suffer for the sake of posterity. During war-time people may be asked to suffer but not during peace-time. Because of their unimaginative and ambitious Plan, we have been made to suffer all these fifteen years. I am quite sure that even posterity is not going to be happy for at least fifteen or twenty years because young children are now under-nourished and underfed. If they are to be made happy, they must give up all their ambitious Plans and at least while framing the Third Five-Year Plan, they must take this aspect of the matter into account.

As has been pointed out, when they are spending crores of rupees, they must be careful. The other day I read in the newspapers that if the steel plant was put into operation at the time it was planned, 50 per cent of the expenditure would have been saved. So, especially in the execution of major schemes like construction of dams, etc., one has to be very careful and each item of expenditure has to be closely scrutinised. Therefore, my humble plea is that they should say to the Government of India that these Planners, perhaps being men born with silver spoon in their mouths, do not realise the difficulties of the common man and that they would be putting the present generation to a lot of suffering by their ambitious Plan; therefore, hereafter before they launch upon their ambitious Plan, they must find out the available resources within the country and let them not depend upon other countries and thus make the people suffer more and more.

* **SRI A. SUBRAMANYAM :** கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் 1959-60-ம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை நான் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். பலவிதமான கஷ்டநஷ்டங்களுக்கிடையே மிகுந்த சிரமத்துடன் இதைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இதில் சில குறைகள் இருக்கின்றன என்பதையும் என்னால் சொல்லிக்கொள்ளாமல் இருக்கமுடியவில்லை. தற்போது எல்லா சாமான்களின் விலையும் விலும்போல் ஏறிக்கொண்டே வருகிறது. இதனால் சாமான் வாங்கக்கூடியவர்கள் அதிக சிரமமும், கஷ்டமும், வியாபாரமும் அடைந்து வருகிறார்கள். அதே சமயத்தில் வியாபாரிகள் அதிகமான லாபத்தை அடைந்து வருகிறார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய விவசாயிகளுக்குத் தங்களுடைய தானியங்களுக்கு சரியான

6th March 1959] [Sri A. Subramanyam]

விலையை நிர்ணயிப்பதற்கு நல்ல சட்ட திட்டங்கள் இல்லை. வியாபாரிகளுடைய திருப்திக்காகமட்டும் அதிகமான விலையை நிர்ணயித்து விற்பதற்காகமட்டும் சில சட்ட திட்டங்களைக் கொண்டு வருகிறோம். விவசாயிகளுடைய தானியங்களுக்கு நல்ல விலை கிடைக்கும்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை நாம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் தான் இந்த நாட்டின் அஸ்திவாரமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மேலும், மேலும் உணவுப் பொருள்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்கு ஊக்கத்தை, உற்சாகத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதுவுமன்றி வேண்டிய சகலவிதமான வசதிகளையும் செய்து கொடுக்க வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். இன்றைக்கு இருக்கின்ற விலைவாசியில் அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்கவேண்டுமென்றால், நான்கு மடங்கு விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதைப்பற்றிச் சில விபரங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முன்னால் எல்லாம் ஒன்றரை அணுவக்கு வாங்கக்கூடிய இரும்புக் கம்பியை இன்றைக்கு 8 அணுக் கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. எட்டு அணுக் கொடுத்து வாங்கின மண்வெட்டிக்கு இப்போது 2½ ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. முன்பு 12 அணுக் கொடுத்து வாங்கக் கூடிய வேஷ்டிக்கு இன்றைக்கு 3 அல்லது 3½ ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதே போன்றுதான் 3 அல்லது 3½ ரூபாய்க்கு வாங்கக் கூடிய புடவைக்கு 15 அல்லது 18 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கின்றது. அதே போன்றுதான் விவசாயிகள் வாங்கக்கூடிய விவசாயக் கருவிகளுக்கு எல்லாம் 5 மடங்கு அதிகமான விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக முன்வெல்லாம் ஒரு மாடு வாங்குவதற்கு 50 ரூபாய் இருந்தால் போதும். இன்றைக்குக் குறைந்தது 300 ரூபாய் இருந்தால்தான் நல்ல மாடுகள் வாங்க முடியும். இந்த நிலைமையில் நெல் உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு விலை கூடுதலாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதை அரசாங்கம் உணர் வேண்டும். அதே நேரத்தில் அதிக விலைக்கு விற்கக் கூடிய வியாபாரிகளைத் தண்டிக்க ஒரு சட்டம் செய்யவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு நல்ல வருவாய் இருக்க வேண்டும். வியாபாரம் செய்யக் கூடியவர்களுக்கு—விற்கக்கூடியவர்களுக்கு—ஒரளவு லாபம் இருக்க வேண்டும். அதிக லாபம் வைத்து விற்கக்கூடியவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும். இதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4-30
p.m.

அடுத்தபடியாக, இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், வட்டார வளர்ச்சி என்பதாக ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒன்றிரண்டு பிளாக்குகள் ஏற்படுத்தி வருகிறோம். இப்படி ஏற்படுத்தும்போது எந்தவிதமான இடங்களில் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று உத்தரவில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்த்தால், பிற்பட்ட ஜில்லாவாக—அதில் பிற்பட்ட தாலுகாவாக—எல்லா வகைகளிலும் பிற்பட்டிருக்கும் பிரிக்காவில்—ரோடு வசதி இல்லாது, பாசன வசதி இல்லாது, கல்வி வசதி இல்லாது, சுகாதார வசதி இல்லாது, கிணறு வசதி இல்லாது, ஆறு வசதி இல்லாது, ஏரி வசதி இல்லாது, முன்னேற்றமடையாத சமூகத்தினர் இருக்குமிடங்களில் இந்த வட்டார வளர்ச்சி ஏற்படுத்தி, வேண்டிய ரோடு வசதி, கல்வி வசதி, மற்ற எல்லா வசதிகளும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று அந்த உத்தரவில் இருக்கிறது. ஆனால், காரியத்தில்—கிரியாமசையில்—ஆங்காங்கு இருக்கும் ஜில்லா அதிகாரிகள், யாரேனும் ஒரு நபர் வற்புறுத்திக் கூறினால், அவர்கள் சொல்லும்படியான சொல்லுக்காக, உடனடியாக எல்லா வசதிகளையும்—ரோடு வசதி, பள்ளிக்கூட வசதி, பாசன வசதி போன்ற எல்லா வசதிகளையும்—அங்கே ஒரு பிளாக்கை அமைத்து வட்டார வளர்ச்சியின்கீழ் செய்துவிடுகிறார்கள். இது தவறானது, வரவேற்கத் தக்கதல்ல, பொது மக்கள் இதை மிகவும் கண்டிக்கிறார்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்னால் சொல்லிக்கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை. இதைக் கவனித்துப் பிற்பட்ட நிலைமையிலுள்ள பிரிக்காக்களில் வட்டார வளர்ச்சி ஏற்படுத்தி எல்லாவிதச் செலாகரியங்களையும் உடனடியாகச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். இப்போது சட்டசபை அங்கத்தினர்கள்—தொகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள்தான்—வட்டார வளர்ச்சிக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது.

[Sri A. Subramanyam]

[6th March 1959]

ஜில்லா அட்வைஸரி கமிட்டியில் மட்டும் எம்.பி.க்களும், எம்.எல்.சி.க்களும் கலந்துகொள்ளலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், வட்டார வளர்ச்சிக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள எம்.எல்.விக்.களுக்கு உரிமையிலலை. தற்போது இருக்கும் சட்டத்தில் இது குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆகையால், இந்த விஷயத்தை அரசாங்கம் கவனித்து இம்முறையை மாற்றுவதற்கு வேண்டுவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எம்.எல்.விக்.கள் எந்த பிளாக்கிலே இருந்துகொண்டு சேவை செய்ய ஒத்துக்கொள்கிறார்களோ அந்த பிளாக்கிலே இருக்க அவர்களுக்கு உரிமை வேண்டும். தற்போது இருக்கும் திட்டத்திலே இதை வரையறுத்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை அரசாங்கம் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். (ஸ்ரீ பி. டி. ராஜன் குறுக்கீடு) நண்பர் பெரியவர் ஜில்லாவிலே உள்ள எல்லா பிளாக்கிலும் இருக்க வேண்டுமா என்று கேட்கிறேன். ஜில்லாவிலே பல பிளாக்குகளிலே இருக்கவேண்டியதில்லை. ஏதாவது ஒரு சட்ட சபைத் தொகுதியில் உள்ள பிளாக்குகளில் கலந்துகொள்ள சந்தர்ப்பம் அளித்தால் போதுமானது. அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்கள், பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் சம்பந்தப் பட்டது. ஹரிஜனங்களுக்கு 10 வருஷ காலத்திற்கு வரையறுத்துச் சலுகைகள் கொடுத்துவந்தார்கள். இந்தச் சலுகைகள் 1960-ம் ஆண்டோடு முடிவாகின்றன. பிறகு அவர்களுடைய கதி என்ன? அவர்களுடைய வளர்ச்சிக்கு, கல்வி வளர்ச்சிக்கு, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு, சுகாதார வளர்ச்சிக்கு மற்றும் மேலும் மேலும் அவர்கள் உயர் பதவி களுக்கு வருவதற்கு என்ன ஏற்பாடுகள் அரசாங்கம் செய்யப்படுகின்றன? இன்னும் மேற்கொண்டு 10 வருஷ காலத்திற்கு இந்தத் தவணை ஒத்தி வைக்கப்படுமா? அல்லது 15 வருஷ காலத்திற்கு இந்தத் தவணை கொடுக்கப்படுமா? இதைப்பற்றி எந்தவிதமான குறிப்பையும் இதிலே காணவில்லை. ஆகவே, கண்டிப்பாக, இன்னும் 10 அல்லது 15 ஆண்டு காலம் இந்தச் சலுகைகளை வழங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் என்று இந்தத் தேசத் தில் கல்வி, பொருளாதாரம், அரசாங்க உத்தியோகம், இன்னும் எல்லா வகைகளிலும் பிற்பட்டு இருப்பவர்கள் என்று அரசாங்கம் தயாரித்திருக்கிற பட்டியலில் 158 பிரிவுகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலும் குறிப்பாக, சலவையாளர்கள், மருத்துவர்கள், இருளன், பண்டாச்சி என்பதாக இப்படி 58 இனப் பிரிவினர்களை மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் என்று தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்கு முதல் சலுகை அளிக்க இப்போது சட்டம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்தச் சட்டம் எவ்வளவு தூரம் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது? அதனால் எத்தனை பேர்களுக்கு உத்தியோகம் வழங்கப்பட்டது? எந்தெந்த முறைகளில் சலுகைகள் வழங்கப் பட்டிருக்கின்றன? இதைப்பற்றி எந்த அரசாங்கக் குறிப்பிலும் இன்னும் நான் காணவில்லை. அதை அரசாங்கம் உடனடியாகச் செய்யவேண்டும். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்குக் கொடுக்கிற உபகாரச் சம்பளம் மிகவும் குறைந்திருக்கிறது. முன்பெல்லாம் கிராமங்களில் உள்ள கணக்கப்பிள்ளை, கிராம முன்சிப் இவர்கள் சலுகை கொடுக்க வேண்டும் என்று இஷ்டப்பட்டுக் கொடுத்தால் உண்டு. இல்லையேல் அதைப்பற்றிக் கேட்போர் இல்லை. இப்போது கிளர்ச்சி செய்து வருகிற காரணத்தினால், சட்ட சபையிலும் மற்ற இடங்களிலும் பேசப்பட்டு வருவதால், பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்குக் கல்விச் சலுகை உண்டு, மற்றச் சலுகைகளும் உண்டு, ஆகையால் அதனை அவசியம் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதற்காகவாவது அதிகமாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு வருகிறது. இந்த எண்ணம் ஏற்படும் நாளிலே அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் உபகாரச் சம்பளம் மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. 1,000 பேர்கள் உபகாரச் சம்பளம் வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்களானால், 250 பேர்களுக்குத்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அதனால் 75 சதவீதம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டவர்களுக்கு ஏமாற்றத்தை அளிக்கிறது. இத்தகைய நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று

6th March 1959] [Sri A. Subramanyam]

சொன்னால், “நீங்கள் நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள்” என்று சொல்லி, இலையிலே 10 வகைப் பதார்த்தங்களை வைத்துவிட்டு, அதை அவன் வாயில் எடுத்து வைத்துக்கொள்ளப்போகும்போது தொண்டையை அழுத்துவது போல இருக்கிறது. எல்லாவித நன்மைகளையும் செய்து பிற்பட்டவர்கள் முன்னுக்கு வரவேண்டிய காலத்தில் தாராளமாகச் சலுகைகள் இல்லாமல் இருப்பதற்கு நான் வருந்தவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். அந்தச் சலுகைகளை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த வருஷம் மேலும் ஒரு லட்ச ரூபாய் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அதிகமாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அடுத்த பட்ஜெட்டுக்குள் இன்னும் ஏறக்குறைய ஒரு கோடியாகிலும் இவர்கள் முன்னேற்றத்திற்கு ஒதுக்கி வைத்தால்தான் இந்த நாட்டிலே எல்லோரும் படித்தவர்களாக வர முடியும், நல்ல அறிவு பெற்றவர்களாக இருக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, படித்துவிட்டாலும்கூட இன்றைக்கு ஏராளமான பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் படித்திருக்கிறார்கள், ஒரு டிகிரி அல்ல, டபிள் டிகிரி, ட்ரெபின் டிகிரி எடுத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், உத்தியோகத்திற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள்—அவர்களுக்கு உத்தியோகம் என்பது குதிரைக் கொம்பாக இருக்கிறது. “எங்கு பார்த்தாலும் தண்ணீர், ஆனால் குடிப் பதற்குச் சொட்டுத் தண்ணீர் இல்லை” என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. எங்கு பார்த்தாலும் வேலைகள் நிறைந்திருக்கின்றன. ஆனால், இவர்களுக்கு வேலை கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பாக இருக்கிறது. உத்தியோக விஷயத்திலே பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு 1960-ம் ஆண்டிலிருந்து 1970-ம் ஆண்டு வரையில் 10 வருஷ காலத்தை நிர்ணயித்து, உத்தியோகம் கொடுப்பதிலே அவர்களுக்கு முதல் சலுகை கொடுக்க முன் வரவேண்டும். இப்போது அரசாங்க உத்தியோகம் வழங்குவதில் ஒரு விசித்திரமான உத்தரவின்படி ஒரு லீதாசாரத்தில் காலி இடங்கள் பூர்த்தி செய்யப்படுகின்றன. 25 ஸ்தானங்கள் காலியாலால், முற்பட்ட இனத்தவர்களிலிருந்து 15 ஸ்தானங்கள் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு ஏற்பாடும், பிற்பட்ட இனத்தவர்களிலிருந்து 6 ஸ்தானங்கள் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு ஏற்பாடும், ஹரிஜனங்களிலிருந்து 4 ஸ்தானங்கள் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு ஏற்பாடும் செய்யப்பட்டு, ஆக 25 ஸ்தானங்கள் பூர்த்தி செய்யப்படுவதாக உத்தரவு இருக்கிறது. இதிலே ஒரு வியாக்கியானம் கூறுகிறார்கள். 15 ஸ்தானங்களில் முற்பட்டவர்கள் வக்கூடிய முறையிலும் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் போட்டியிடலாம், ஹரிஜனங்கள் போட்டியிடலாம், யார் வேண்டுமானாலும் அந்த ஸ்தானங்களை அடையலாம் என்று கூறப்படுகிறது. எதற்காகப் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் என்று வைத்திருக்கிறார்கள்? கல்லியிலிலை, செல்வமில்லை, அரசாங்க உத்தியோகமில்லை, படிக்கச் சரியான வசதியில்லை, இருக்க இடமில்லை, என்ற ஒரு காரணத்தினால்தான் அவர்களைத் தனியாக வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையிலே 15 ஸ்தானங்கள் முற்பட்டவர்களுக்குப் போகும்பொழுது, அவர்களோடு பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் போட்டி போடுவது என்றால், அவர்களோடு போட்டி போட்டாலும், 15 ஸ்தானங்களுக்கு ஒரு ஸ்தானம் அல்லது இரண்டு ஸ்தானத்தைப் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் அடைய முடியும். இவர்களுடைய விகிதாசாரத்தைப் பற்றிச் சற்று யோசனை செய்ய வேண்டும். இந்த ராஜ்யத்தின் ஜனத்தொகை 3 கோடி ஆகும். அதில் 2 கோடிக்குமேல் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள். பாகி ஒரு கோடியில் ஹரிஜனங்களைக் குறைத்து விட்டால், மீதம் உள்ளவர்கள் 70, 75 லட்சத்திற்கு மேல் முற்பட்டவர்கள் இல்லை. ஆகவே, 15 ஸ்தானங்கள் முற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு என்று இருப்பதை மாற்றி, திருத்தி, 15 ஸ்தானங்கள் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு என்று ஒதுக்கி வைப்பதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளை இந்த அரசாங்கம் தயவு செய்து உடனடியாகச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆறு ஸ்தானங்களை முற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு ஒதுக்கவேண்டும். நான்கு ஸ்தானங்களை ஹரிஜனங்களுக்கு ஒதுக்கவேண்டும். என்றும் இதைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் விரும்பவில்லை, மற்றவர்களும் விரும்ப மாட்டார்கள். ஒரு 10 வருட காலத்திற்கு மட்டும், இந்த ஏற்பாடுகள்

[Sri A. Subramanyam]

[6th March 1959]

இருந்தால் போதுமானது. படித்துவிட்டு ஏராளமான பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உத்தியோகம் இல்லாத நிலையில் அவர்கள் பலவிதக் கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை அரசாங்கம் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டும். 1960-ம் வருஷத்திற்குத் திட்டம் போட்டாகி விட்டது. புதிய வருஷத்திலாவது, 1961-இலாவது இம்மாதிரித் திட்டம் வகுத்து, தொகுத்து பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அனுசூலமான நிலையிலே இதைச் செய்யவேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : There are many more speakers. The hon. Members time is up.

* SRI A. SUBRAMANYAM : Five minutes more, Sir. அடுத்த படியாக, சேலம் ஜில்லாவில் பெண்ணுகரம் தொகுதி பிற்பட்ட தொகுதி என்று பல முறை சொல்லியிருக்கிறேன். இது மைசூர் எல்லை. அதன் பக்கத்தில் கரடி, புலி, யானை நிறைந்துள்ள காடு. அங்கு மக்களுக்குச் சரியானபடி வேலை இல்லை. ஏழ்மையில் இருப்பவர்கள். ரோடு வசதி இல்லை. இம்மாதிரியான காட்டிற்கு இடத்திலே நிறைய மூங்கில் மரம் வளர்ந்திருக்கிறது. பேப்பர் தொழிலுக்கு நீர் வேண்டும் என்று சொல்வார்கள். காவேரி ஆறே திரண்டு, வழிந்து ஓடுகிறது. இந்தப் பகுதியில் ஒரு பேப்பர் தொழிற்சாலை உடனடியாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : யார் ஏற்படுத்துவது ?

* SRI A. SUBRAMANYAM : அரசாங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டும். அல்லது அங்கு தனியார் வந்து ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய துண்டுதலையும், ஊக்கத்தையும் அரசாங்கம் கொடுக்கவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தக் காரியத்திலே உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : யார் செய்வதற்கு முன்வந்தாலும் நாங்கள் வரவேற்கிறோம்.

* SRI A. SUBRAMANYAM : அந்த நிலைமையை அரசாங்கம் உண்டு பண்ணவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும் ஒரு விஷயம்.

கிராமங்களில் அநேக ஆஸ்பத்திரிகளில் டாக்டர்கள் இருப்பதில்லை. கிராமத்திற்கு வருவதில்லை. காரணம் என்னவென்றால், அவர்களுக்கு அங்கு போதுமான ஊதியம் கிடைப்பதில்லை. அவர்களுக்குத் தகுந்த வசதிகள் கிராமத்தில் இல்லை. 5 வருஷம் படித்து எம்.பி.பி.எஸ். பட்டம் பெற்ற பிறகு, அவர்களுக்கு ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் அல்லது வேறு ஜில்லா ஆஸ்பத்திரிகளில் ஒரு வருஷம் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. அதற்குப் பிறகுங்கூட அவர்கள் கட்டாயமாக 2 வருஷ காலம் கிராமத்தில் சேவை செய்யவேண்டும் என்ற உத்தரவை அரசாங்கம் பிறப்பிக்க வேண்டும்.

(Mr. Chairman sounded the gong).

One minute only, sir. ஆகவே, டாக்டர்கள் இரண்டு வருஷங்களாவது கிராமங்களில் கட்டாயமாகச் சேவை செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு ஊதியத்தை அதிகமாக உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதோடு, இந்த உத்தரவையும் பிறப்பித்தால் கிராமங்களில் ஆஸ்பத்திரிகளில் டாக்டர் இல்லாத நிலை உடனடியாகத் திருந்திவிடும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மற்றொரு விஷயம். பாடசாலைகளில் தகுந்தபடி, அதாவது தெய்வ பக்தி இருக்கும்படியான சில பாடங்கள் இருக்க வேண்டியது மிக மிக அவசியம். தெய்வ பக்தி குறைந்து வருவதற்குப் பற்பல சக்திகள் பல

6th March 1959] [Sri A. Subramanyam]

விதமாக ஆங்காங்கு வேலை செய்கின்றன. சிறிய வயதில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு அதை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தி இல்லாததனால், அவர்களுடைய மனத்திற்கு வந்தபடி அதை உடையதாக ஏற்றுக்கொண்டு பல தவறான காரியங்களைச் செய்வதற்கும், தவறான வழிகளில் போவதற்கும் மார்க்கம் ஏற்படுகிறது. தெய்வ பக்தியோடு, அவரவர்களுக்குத் தகுந்த வகையிலே மத பக்தியும் அதிகரித்துக்கொண்டு வரவேண்டும். மதம் என்றால் கொழுப்பு என்று யாரும் கொள்ளக் கூடாது. மதம் என்றால் உண்மையான, சக்தியமான, நேர்மையான, ஒழுங்கான மார்க்கம். அந்த நேர்மையான மார்க்கத்தைப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் ஏற்படுத்திப் பெரும்பாலான மாணவர்களைச் சேவை மனப்பான்மை உடையவர்களாகச் செய்ய வேண்டும். அவர்களிடையே காருண்யமும், தயவும், மக்களை மக்களாக மதித்து சேவை செய்யக்கூடிய மனப்பான்மையும் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

(Mr. Chairman sounded the gong.)

One important matter, Sir.

MR. CHAIRMAN : No, No. Please sit down.

SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, ஒவ்வொரு ஆண்டும் பிப்ரவரி மாதம் வரும்போது மக்களிடையே மத்திய சர்க்காரோ அல்லது ராஜ்ய சர்க்காரோ என்ன வரியை விதிக்கிறார்களோ, யாரை அது பாதிக்குமோ என்ற பயங்கர உணர்ச்சி நிலவுவது சில காலமாகக் காண்கின்ற காட்சி. ஆனால் ராஜ்ய சர்க்கார் சமர்ப்பித்திருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்திலே வரி எதுவும் இல்லை என்ற செய்தி கேட்டு மக்கள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடையக்கூடிய நிலை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நிதி அமைச்சர் அவர்கள் எந்தெந்த இடங்களிலே எத்தனை வகைகளிலே என்னென்ன காரியங்கள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன என்பதை யாவரும் எளிய வகையிலே புரிந்துகொள்ளக் கூடியவாறு சொற்பொழிவாற்றியிருக்கிறார்கள். அந்தச் சொற்பொழிவு எல்லோருக்கும் கிடைத்து, அதைப் பார்த்து நம் ராஜ்யம் முன்னேறியிருக்கிற அளவைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய நிலைமை இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இம்மாதம் 11, 26, 30 தேதிகளிலே இந்த ராஜ்யம் முழுவதும் உள்ள நகர சபைகளின் தேர்தல் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எங்கும் அதே பேச்சு என்ற நிலை இன்று இருக்கிறது. அதிலுள்ள சில குறைபாடுகளை அந்தத் தொகுதியிலிருந்து வருகின்ற அங்கத்தினர் என்ற முறையில் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தேர்தலுக்குச் சில காலத்திற்கு முன்னாலேயே வாக்காளர் ஜாபிதா திருத்தப்பட்டு பூர்வாங்க ஜாபிதாவும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்பால், அதிலே சேர்த்துக்கொள்ளப்படாதவர்கள் தங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும், பெயர்களில் தப்பு இருந்தால் பெயர்களைத் திருத்திக்கொள்ளவும், இல்லாதவர்கள் பெயர்களை நீக்கிக்கொள்ளவும் தகுந்த சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டு, அதற்கான நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நடந்து, அந்த வாக்காளர் ஜாபிதா முடிவானதாகப் பிரசரம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. முடிவான ஜாபிதா என்பது பெயர் அளவிலே தான் இருக்கிறது என்பதை இங்கே எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அபேட்சர்கள் தங்கள் அபேட்சா பத்திரங்களைத் தாக்கல் செய்து, வாய்ப்பெறும் தேதி முடிந்து, முடிவான அபேட்சர் ஜாபிதா பிரசரம் செய்யப் பட்ட பின்னர், இப்பொழுது நிகழ்வது என்னவென்றால், வாக்காளர் ஜாபிதாவை வாங்கிப் படிக்கிறார்கள். தங்களுக்கு எத்தனை வாக்குகள் கிடைக்கும் என்பதை ஓரளவில் புரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அவ்வாறு வாக்காளர் ஜாபிதாவில் உள்ள வாக்காளர்களின் வாக்குகளைப் பெற்றுத் தேர்தலிலே ஜெயித்து வர வேண்டும் என்ற நேர் வழியை விட்டுவிட்டு, குறுக்கு வழி ஒன்றை, வெகு சலபமான வழி ஒன்றைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். யாரை வாக்காளராகச் சேர்க்கவேண்டுமோ, அவர்கள் ஒரு ரூபாய் முத்திரைப் பத்திரத்தில் மனு தாக்கல் செய்து தங்கள்

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [6th March 1959]

4-50
p.m.

பெயரைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். அதற்குக் கால அளவு இல்லை. நானே தேர்தல் என்றால், இன்று வரை சேர்ந்துகொள்ளலாம். ஆகவே, பண வசதி உள்ளவர்கள், நிதி படைத்தவர்கள் அந்தத் தொகுதியிலே வாக்காளர்களாக இருக்கிறார்களோ, இல்லையோ, எங்கு இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய பெயர்களில் ஒரு ரூபாய் கொடுத்து பல மனுக்களை வாங்கி அவர்களையெல்லாம் வாக்காளர்களாகச் சேர்த்துத் தாங்கள் சலபமாகத் தேர்தலில் ஜெயித்துவாக்கூடிய ஒரு வழியை உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமாக இருக்கிறது. இந்த முறையில் இன்னும் நடந்துகொண்டிருந்தால், ஜனநாயக முறையில் தேர்தல் நடப்பது என்பது துர்லபமாகவே தான் இருக்கும். அது மட்டுமல்ல, அபேட்சர்கள், முன்னதாகவே தங்களுக்கு அவசியமான வாக்காளர் ஜாபிதாவை வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள வாக்காளர்களைப் பற்றியுள்ள விபரங்கள் ஏற்கெனவே ஜாபிதாவை வாங்கியிருப்போருக்குக் கொடுப்பதில்லை. அபேட்சர்கள் எல்லாம் தங்களுடைய கையில் இருக்கும் ஜாபிதாவை வைத்துக்கொண்டு, வேட்டுக்களை யாசிக்கின்றார்கள். அதன் பின்னால் தேர்தல் நடக்கின்ற சமயத்தில் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்ட வாக்காளர்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு நிலை ஏற்படுகின்றது. இதன் காரணமாக உண்மையான வாக்காளர்கள் யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போய்விடுகின்றது. இதைப்பற்றி ஆங்காங்கு பல இடங்களிலிருந்தும் அரசியலாருக்குப் புக்கர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆனால் இதைப்பற்றிச் சட்ட இலாகாவுக்குத் தெரிவித்தபோது, இப்போது இருக்கின்ற சட்டத்தைத் திருத்தாமல் இதில் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இப்போது இருக்கிற சட்டத்தின் பிரகாரம் தேர்தலின் கடைசி வரையிலும் வாக்காளர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்று தான் இருக்கிறது என்று தெரிவித்து சுற்றறிக்கையும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். தயவு செய்து, இதை ஒரு முக்கியமான பிரச்சனையாகக் கருதி இதில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படியில்லாவிட்டால், ஜனநாயக அடிப்படையில் தேர்தல் நடைபெற முடியாது. ஜனநாயக அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருகின்ற அங்கத்தினர்களின் எண்ணிக்கை நகர சபைகளில் குறையும். பணம் படைத்தவர்கள், நிதி படைத்தவர்களும் தாங்கள் நீனைத்த நேரத்தில் வேண்டிய விதத்தில் பணத்தைச் செலவு செய்து வேட்டுக்களை பெற்றுத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று வந்து விடுவார்கள். ஆகவே, அரசாங்கம் இதில் உடனடியாகத் தலையிட்டு எந்த விதமாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமோ, அந்த முறையில் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தப்படியாக, காசியிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரையிலும் ஒரு நெடு வழி சாலை (Grand Trunk Road) ஏற்படுத்துவதற்காக நெடு வழி இலாகாவில் வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் பல பாலங்கள் இருக்கின்றன. குறிப்பாகத் திருநெல்வேலிக்கும் பாளையங்கோட்டைக்கும் இடையில் சுலோசன் முதலியார் பாலம் என்று ஒரு பாலம் நடுவில் இருக்கிறது. ஆனால், இப்போது இந்தப் பாலத்திற்கு மாத்திரம் இந்த நெடு வழி இலாகா வேலையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப் பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்தப் பாலம் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் வள்ளல் ஒருவரால் கட்டப்பட்ட பாலம். அக்காலத்தில் இவ்வளவு போக்குவரவு இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. அதன் காரணமாகக் குறுகிய பாலமாக அமைத்தார்கள்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

ஆனால், இப்போது பஸ்கள், லாரிகள் இவைகள் எல்லாம் அதிகமாகப் போய்க்கொண்டிருப்பதால், இன்றைக்குப் போக்குவரத்து அதிகமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதில் முக்கியமாகக் கால நலையாகச் செல்லும் பிரயாணிகள் மிகவும் அவதிப்படுகிறார்கள். ஆகவே, பாலத்தை அகலப் படுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது. மற்ற நகரங்களிலுள்ள பாலங்களுக்கெல்லாம் சர்க்கார் நிதி உதவி செய்து அகலப்படுத்தி வருகின்ற இந்த நாளில், இந்தப் பாலத்தை அகலப்படுத்துவதற்குச்

6th March 1959] [Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

செலவு செய்யவேண்டிய பணத்தில் பாதி அளவு திருநெல்வேலி நகர சபையும் பரணையங்கோட்டை நகர சபையும் தர வேண்டும், இல்லாவிட்டால் முடியாது என்கின்ற ஒரு கொள்கையை சர்க்கார் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள். இவ்விதம் இதனுடைய பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்து வருவதாகத் தெரிகிறது. அவ்விதமில்லாமல் மற்ற இடங்களில் எல்லாம் செய்வது போலவே, இதையும் நெடுவழிச்சாலை இலாகா வேலையோடு சேர்த்து இந்தப் பாலத்தை அகலப்படுத்த வேண்டும் என்று சர்க்காருக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நெல்லை ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில், நான்கு தாலுக்காக்களில், சங்கரன் கோவில், நாங்குனேரி, திருச்செந்தூரில் பெரும் பகுதி, கோவில்பட்டியில் ஒரு பகுதி. இந்த இடங்களில் எல்லாம் பருவ மழை இல்லாததின காரணமாக, பல கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பல கிராமங்களிலும் குடி தண்ணீர் கிடைக்காமல் தங்கள் மிகவும் வருந்துகிறார்கள். கோடைக்காலம் இன்னும் சரியாக ஆரம்பிக்கவில்லை. அதற்குள்ளாகவே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எதிர் பார்த்த அளவு பருவ மழை பெய்தாலன்றி என்ன நிலைமை ஏற்படுமோ என்று மக்களிடையே பீதி ஏற்பட்டுப் பலரும் வெளியிடங்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கின்ற நிலைமையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த இடங்களில் எல்லாம் குடி தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுப்பதற்காகப் புதிய கிணறுகளை ஏற்படுத்தியோ அல்லது இருக்கின்ற கிணறுகளை ஆழப்படுத்தியோ, அல்லது வேறு விதமாகவோ வேண்டிய வசதிகளை உண்டியாகச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காருக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்தத் தாலுக்காக்களில் எல்லாம் வரிகளை வசூல் செய்து கொடுக்க வேண்டும். வரி வசூலை நிறுத்தி வைத்திருந்தால் போதாது. அங்குள்ள விவசாயிகள் எந்த விதமான பயனும் இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விவசாயக் கடனையும் வசூலிக்காமல் நிறுத்தி வைக்கவேண்டும். இத்தகைய காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கனம் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வேறு ஒரு விஷயம் என்னவென்றால், ஹரிஜனங்களை சர்க்காருடைய கொள்கைப்படி இரண்டு வகையாகக் காண்பித்திருக்கிறார்கள். அதாவது கிராமப்புறங்களில் வசிக்கின்ற ஹரிஜனங்கள் ஒன்று, மற்றொன்று நகரப் புறங்களில் வசிக்கும் ஹரிஜனங்கள். இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் வேதனையைக் கொடுக்கிறது. கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கு ஹரிஜன வேல்பேர் நிதியிலிருந்து லீட்டு வசதி, ரோடு வசதி, தண்ணீர் வசதி முதலிய பல வசதிகளும் செய்து கொடுப்பதால், அவர்கள் இந்தப் பலனையெல்லாம் அடைந்துவருகிறார்கள். ஆனால் மேஜர் பஞ்சாயத்துக்களிலும் முனிசிபல் நகரங்களிலும், நகரப்புறங்களிலும் வசிக்கின்ற ஹரிஜனங்களுக்கு இந்த வசதிகள் ஒன்றும் கிடையாது. இவர்கள் வசிக்கும் இடங்கள் மிகவும் சீர்தேடான நிலையில் இருக்கின்றன. இதைச் சீர்படுத்துவதற்காக, இவர்கள் வசிக்கும் இடங்களை சர்க்கார் ஆர்ஜிதம் செய்துதரவேண்டும் என்று கேட்டால், இவையெல்லாம் நகர சபையின் அலுவல் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அதோடு இதற்காக ஹரிஜன நல நிதியிலிருந்து பணம் கொடுக்க முடியாது என்ற கொள்கையை சர்க்கார் பின்பற்றி வருகிறது. இந்த நிலைமையில் நகரப் புறங்களில் இருக்கும் ஹரிஜனங்கள் அவதிப்படுகின்றார்கள். அது மட்டுமல்ல, நகரப்புறங்களில் ஏராளமான வயல்கள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக, திருநெல்வேலி நகரமே வயல்களின் நடுவில் தான் இருக்கிறது. இந்த வயல்களுக்கிடையில் பல ஹரிஜனங்கள் குடியேறியிருக்கிறார்கள். அந்த இடங்களுக்கெல்லாம் போக்கு வரத்து வசதி கிடையாது. இந்தப் போக்கு வரத்து வசதியைச் செய்து கொடுப்பதற்காக நஞ்சை நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் ஏராளமான பொருட் செலவு ஏற்படும் என்று சர்க்கார் கையை விரிக்கிறார்கள். ஹரிஜன நல நிதியிலிருந்து இதற்குச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டால், இவையெல்லாம் நகர சபைச் செலவைச் சேர்ந்தது என்று சொல்லுகிறார்கள், நகர சபையில்

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [6th March 1959]

கேட்டால் பண வசதி இல்லை என்று சொல்லி அவர்களும் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்து விடுகிறார்கள். அதே முறையில் அவர்கள் வசிக்கும் இடங்களில் மின்சார விளக்குகள் போட வேண்டுமென்றால், பல கம்பங்களை வயல்களில் நட வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் பெரும் செலவு ஏற்படும் என்று உத்தேசித்து நகர சபையார் பிரச்சனையைத் தட்டிக் கழித்துவிடுகிறார்கள். இவ்விதம் நகரப்புறங்களில் இருக்கும் ஹரிஜனங்கள் கஷ்டப் படுகிறார்கள். ஆகவே, இந்தச் சர்க்கோன் முறையை மாற்ற வேண்டுமானால், கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கு எந்த உதவிகள் எல்லாம் செய்து கொடுக்கப்படுகின்றனவோ அந்த உதவிகள் எல்லாம் நகரப்புறங்களில் இருக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் ஹரிஜன நல நிதியிலிருந்து செய்து கொடுக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் அவர்களுடைய நிலை உயராது என்பதை சர்க்காருக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

5-00
p.m.

அத்துடன் இப்போது கல்வி இலாகாவிலே நல்ல முறையிலே, திறம்பட வேலைகள் நடந்து வருகின்றன என்பதைச் சந்தோஷத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சுய தேவைப் பூர்த்தி என்ற ஒரு புதிய கொள்கையிலே ஆங்காங்குள்ள எல்லாப் பாடசாலைகளிலும், அவற்றின் தேவைகளை ஆங்காங்குள்ள மக்களின் பரிபூரண ஒத்துழைப்போடு அவர்களின் உதவியைக் கொண்டு நல்ல முறையில் பூர்த்தி செய்து வருவதிலே, நெல்லை ஜில்லாவிலே பல பகுதிகளில் பாடசாலைகள் நல்ல பயனைப் பெற்று வருகின்றன என்பதைச் சந்தோஷத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதே முறையில் பல இடங்களிலுள்ள பாடசாலைகளின் தேவைகளையும் அறிந்து, அவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு வந்தால், அது நல்ல முறையில் விளங்கும், என்ற ஒரு கொள்கையைப் பரப்பிய கல்வி இலாகா டைரக்டரையும், கல்வி இலாகா அமைச்சரையும் நான் பாராட்டுகிறேன்.

கடைசியாக, தொழிலாளர்களைப்பற்றி ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழிலாளிகள் ஏராளமாக வேலை செய்யக் கூடிய இடங்களில் பிராவிடெண்ட் பண்ட அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராவிடெண்ட் பண்ட அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு கஷ்டம் இருக்கிறது. அது சட்ட பூர்வமான ஒரு கஷ்டமாக இருப்பதால், அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று தொழிலாளர்களும் அமைச்சர் அவர்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன். இந்தப் பிராவிடெண்ட் பண்டானது சர்க்காரோடு இணைக்கப்பட்ட பிராவிடெண்ட் பண்டாக இல்லாது டிரஸ்ட் பண்டாக இருக்கிறது. ஒரு டிரஸ்ட் போர்டால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஒரு நபர் இறந்துவிட்டாலோ அல்லது ஒரு வருடைய வேலைக் காலம் முடிந்து ஓய்வு பெற்ற காலத்திலோ அந்தப் பிராவிடெண்ட் பண்ட தொகையை வாங்கும்போது பல இன்னல்கள் இருக்கின்றன. முக்கியமாக இறந்து போன தொழிலாளியினுடைய பிராவிடெண்ட் பண்ட தொகையை வாங்கும்போது, அவர்கள் ஸ்கெஷன் சர்ட்டிபிகேட் கேட்கிறார்கள். அதைக் கொடுத்தாலொழிய, பிராவிடெண்ட் பண்ட தொகையைக் கொடுப்பதில்லை. அந்த ஸ்கெஷன் சர்ட்டிபிகேட் வாங்குவதிலே பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அதற்கு நூற்றுக்கு 3½ ரூபாய் “கோர்ட் பீஸ்”, அதற்கு மனுப் போடவேண்டியது, வக்கீல் அமர்த்த வேண்டியது, இப்படி ஏராளமாகச் செலவு ஏற்படுகிறது. இருக்கப்பட்ட தொகையே சொற்பமாக இருக்கிறது. இதனால் தொழிலாளிக்கு வரக்கூடிய தொகை ரொம்பவும் குறைந்துவிடுகிறது. அநாவசியச் செலவுகளைச் செய்துதான் பிராவிடெண்ட் பண்ட தொகையை வாங்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அங்கே நாமினேஷன் என்ற முறை இல்லை. அதற்கு அங்கே இடமில்லை என்று சொல்கிறார்கள் தொழிலதிபர்கள். ஒரு நபர் முன்னதாகவே, தான் இறந்து விட்டால் இன்னாருக்கு அந்தத் தொகையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நாமினேஷன் செய்யக்கூடிய முறை மற்ற பிராவிடெண்ட் பண்டில் இருக்கிறது, தொழிலாளர்களிடையே பிராவிடெண்ட் பண்டில் மட்டுமில்லை. அதற்கு உரிமையில்லை என்று வாதாடப்படுகிறது. உரிமை இல்லை என்று உயர் நீதி மன்றத் தீர்ப்பும் இருக்கிறது. (கனம் ஸ்ரீ ஆர். வெங்கட்டராமன் குறுக்கீடு) அவர்கள் அதை மாற்றிக்கொள்ள

6th March 1959] [Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

உரிமையில்லை. ஆகையால், இந்தச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அந்தமாதிரிப் பாட்டு ஹைக்கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு இருக்கிறது. பிராவிடெண்ட் பண்டில் நாமினேஷன் செய்துவிட்டால், வாரிசு ஸ்டீடிபிகேட் இல்லாது தொகையை வாங்கிக்கொள்ள வசதி செய்து கொடுக்குமாறு, நம் ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்டமட்டிலாவது சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எனக்கு இத்தனை நேரம் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்கு நன்றி.

* SRI S. T. ADITYAN : Mr. Deputy Chairman, Sir, by way of general observations about the Budget and the speech of the Hon. Minister who presented the Budget, I want to draw the attention of this Hon. House to two matters. I find in the Budget speech that there are two specific admissions; and both of them are very important. One of them occurs on page 25 and has been read by my hon. Friend Sri Mohamed Raza Khan. Therein it is said that this State has not been treated on the same level, as far as financial matters are concerned, as the other States by the Central Government.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, that is an incorrect reading. What it says is that this State has not received the same favourable treatment from the Finance Commission as the other States have.

* SRI S. T. ADITYAN : I read it subject to that correction. Then, in this connection, I will make one request which I have already made in another connection. It is this. Whenever there is a matter which has to be represented by the State Government to the Central Government or to any Central body, we can follow a convention which is followed in other countries. Whenever there is a matter which is international, generally the Opposition is taken into confidence and the Opposition is also asked to help. In the same way, it will be possible for our Government also, whenever it is a matter to be taken up with the Centre, to take the Opposition also into confidence and to make a joint claim before a Central body. That is the first observation that I would like to make.

The second point that has also been admitted in the speech of the Hon. Minister occurs on page 15. It says—

‘But there can still be no difference of opinion amongst us that the pace of industrialization is not rapid enough and that our objective should be to accelerate the pace further.’

It is admitted that the pace of industrialization is not rapid enough. For this may I attribute the cause—as far as my analysis goes, the reason is not far to seek—to socialisation that the Government are after? Sir, between Socialism and Communism I do not see any difference theoretically. Both of them are for negation of private property and also private enterprise. Both of them rely upon group economics. For instance, both of them want to insist upon co-operative farming. (Interruption.) The difference in language between Socialism and Communism is without any distinction.

[Sri S. T. Adityan]

[6th March 1959]

Or rather I would say that the distinction, if any, is not a difference at all, between Socialism and Communism. Both of them swear by Marx and neither of them is Gandhian. I make bold to say that much of the views that we have got to-day arises from socialisation.

What do we find? It is next to impossible to industrialise this country on Government initiative by socialisation. I say that if the Government will look into this question very clearly, they will find that if the pace of industrialization is not rapid enough, it is due to Government interference at every stage. It is due to the fact that the Government want every industry to be taken up on a socialised basis. The private sector it is that can provide employment to the millions.

5-10
p.m.

It is said, and I think correctly, that as far as electricity is concerned, our State has got the best distribution, that as far as the roads are concerned, our State has got the best mileage per square mile, that as far as elementary education is concerned, we have got about the best system and that as far as the hydro-electric projects are concerned, we have almost exceeded our limits. These are achievements no doubt. But then where are we in respect of industrialisation? Compare ourselves with some of the northern States, for instance, with Bombay. Where are we in the matter of industrialisation? The real reason seems to be this. In Bombay, there is greater industrialisation mostly due to the fact that there they have got a larger number of industrialists. Industrialisation for a country will be impossible in the Government sector. Industrialisation for this country will be possible only by private industry, by competitive industry, and only by what we call capitalism. I stand for capitalism. I stand for conservatism. I am against all kinds of socialism. Whether we call it socialisation of the Socialist model or socialisation of the Congress model or socialisation of the Communist model, whatever kind of socialism is practised, I stand against it as far as this country is concerned, we are accustomed to a sort of tradition, and without doing much violence to that sort of thing, we should see whether it will be possible to industrialise this country by the capitalistic method—by the method of private industry.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, may I ask the hon. Member what is the industry which has been started by the Madras State in all these years except the road transport industry?

* SRI S. T. ADITYAN : That is exactly what I wanted to ask of the Hon. Minister, Sir.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If that is so, Sir, why is Madras industrially backward?

*SRI S. T. ADITYAN : That again is the question which I wanted to put to the Hon. Minister. What is the industry which the Government have started except the road transport industry? On the contrary, are not the Government putting up blocks—difficulties—in the case of the private industry? Whenever a private

6th March 1959] [Sri S. T. Adityan]

industry is allowed at all, is it not also a fact that it is allowed more or less as a monopoly? Take, for instance, road transport. Leave alone the City of Madras. Next to Madras comes Madurai. What happens in Madurai? The bus transport in the City of Madurai is allowed to be run by a single company. If anybody else applies for a route in Madurai, I do not know what happens to that application.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I think the hon. Member has now shifted the ground and is attacking private capital which he said he was the champion of.

* SRI S. T. ADITYAN : The point is this. When I refer to the bus service of Madurai City, I am not attacking private industry as such. The Hon. Minister knows what I am attacking actually. I attack the concentration of private industry in the hands of one company or individual. That is to say, giving a monopoly to a single industry is as bad as Government industry. By private industry I mean 'private competitive' industry and not private monopolistic industry. Eradication of business monopoly by the State or by individuals is the fundamental *sine qua non* of modern capitalistic economics.

I now pass on to the next subject. Sir, I think it is usual for Members to refer in their Budget speeches to the needs of the constituencies from which they come. (Sri Mohamed Raza Khan : You mean in the other House.) Mr. Deputy Chairman, may I continue up to 5-20?

DEPUTY CHAIRMAN : Yes.

* SRI S. T. ADITYAN : Referring to the place from where I come, I have to say one or two words. As was being mentioned by an hon. Member in the other House, there is a lot of Party interference in the administration of the districts.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member can say that as coming from him. It is not necessary to refer to what another said in the other House.

* SRI S. T. ADITYAN : I am not going to refer to it in detail. Such a complaint wherever it is made is true. There is a lot of Party interference going on now in the district administration. We can find this in each and every district. Here I vouchsafe that as far as Tirunelveli district is concerned, it is a dire disease. What we do find is that the administration at the top level is more or less carried on by the Party administrators. We thought such a disease occurred in some of the countries where there was totalitarianism. How do we get this disease in our country? (Sri Mohamed Raza Khan : We are powerless.) We are drifting to a State where the Party administrators step in and dictate to the district officers in the districts. This is a circumstance which, in all sincerity, I request Hon. Ministers to look into. Such an interference by partymen leads to undesirable and untoward results. For instance, a single village is split into three panchayats or

[Sri S. T. Adityan]

[6th March 1959]

perhaps even four or five, whereas it ought not to be split at all. And then a larger number of panchayats are formed for a single village than are necessary or warranted by the revenues of the village in order to satisfy one leader. Like this the vicious circle is working. What we find is that a number of panchayats are being formed where one would suffice.

Many of my hon. colleagues here have spoken about block development. As far as the place wherefrom I come is concerned. I would request that, because of want of rains and also because of the near famine conditions in the Tirunelveli district, immediate attention should be given to the starting of a larger number of blocks in that area. I would particularly suggest Oddangudi in the Tiruchendur taluk and Vijanarayanapuram and also other places in the Nanguneri taluk. Tiruchendur and Nanguneri taluks have been unfortunately deficient in rain. Even when other taluks are getting sufficient rain, these two taluks somehow or other do not get rain.

Sir, within the next two or three minutes I have got, I shall refer to education. Many of my hon. Friends have spoken about elementary education. Let me refer to higher education. In the field of higher education, in our State there is one particular thing that we note. I think you know that special trains are being engaged just at the time of the matriculation examination. 300 or 500 pupils are going, I think, to the Banaras University to sit for the matriculation examination. Why should this happen? Why should our students go to the Banaras University to sit for the matriculation examination? Why not we have it here? Why not we have the system of private education even at the University level here?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We have the matriculation examination in Madras.

5-20
p.m.

* SRI S. T. ADITYAN : But then why are our students going to the Banaras University? Are the people from Banaras coming to write their examinations here? Am I not correct when I say that special trains are being engaged to take our pupils from here to the Banaras University to write their examinations there? We have got, for instance, the London University which, except perhaps in the case of medicine and one or two other subjects, is examining students and giving them B.A. and M.A. degrees and also doctorates.

I shall quote one specific instance. A student passing his Intermediate examination in this State goes to Belgaum. In three years he qualifies for the B.L. degree, goes again to Mysore, without one year of apprenticeship course, enrolls himself as an advocate and comes back to this State as a full-fledged advocate. If he were to qualify himself for that profession in Madras, he will have to put in two years for the Degree course, two years for the B.L. Course and then again one year more for his apprenticeship course. Both of them are equal in all respects, the one qualifying here in five years and the other in the other States in three years. Mr.

6th March 1959]

[Sri S. T. Adityan]

Deputy Chairman, Sir, you are an advocate and you know it all well. Within the same country if such is the case, is it not better that we also provide some such facilities for our own students to qualify themselves, as the Bombay University has provided and some other Indian Universities have also provided?

My time is up, Mr. Deputy Chairman, and I thank you very much for the opportunity given me to speak on the Budget.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : சட்ட மன்ற உப-தலைவர் அவர்களே, நமது வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றிச் சிறந்த அறிவாளிகள் பேசியிருக்கிறார்கள். வரவு செலவுத் திட்டம் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்ய வேண்டும். இது சம்பந்தமாகத் திருக்குறளில் ஒரு குறள் எனக்கு இப்பொழுது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அதைப் படித்துக் காண்பிக்க ரொம்பவும் விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் வரவு செலவு என்றால் என்ன என்பதைப்பற்றி அதில் சொல்லியிருக்கிறது.

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு

என்று சொல்லியிருக்கிறது. இயற்றலும் என்றால் தனக்குப் பொருள்கள் வரும் வழிகளை மேன்மேலுளவாக்கலும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : When is the hon. Member speaking on the Budget?

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : மற்ற மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது போல் பாடம் சொல்ல வேண்டிய நிலைமைக்கு நாம் வந்துவிட்டோம். சிலர் இந்த பட்ஜெட்டைப்பற்றி ரொம்பவும் பெருமையாகக் கொண்டாடும் பேசியிருக்கிறார்கள். அதற்கு அவ்வளவு பெருமை கொடுக்க நான் தயாராக இல்லை. ஏனென்றால் இயற்றல் என்றால் தனக்குப் பொருள் வரும், அதை மேன்மேலும் உயர்வாக்க வேண்டும். “You must produce more”. ஆகையினால், நிறையப் பொருள்களைச் சேகரிக்க வேண்டும். சேகரிக்கப் பார்க்கவும் வேண்டும். எந்த எந்தத் துறையில் சேர்க்க வேண்டும் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். உணவு அவசியம் வேண்டியதாக இருக்கிறது. மற்றப் பொருள்களும் வேண்டியிருக்கின்றன. ஈட்டல் என்றால் அங்ஙனம் வந்தவற்றை ஒரு வழி தொகுத்தலும், காத்தலும், தொகுத்தவற்றைப் பிறர் கொள்ளாமல் காத்தலும், இவைகள் எல்லாம் அதில் அபங்கிப்போய்விட்டது. பிறகு காத்தல், வகுத்தல், காத்தவற்றை அறம், பொருள் இன்பங்கள் பொருட்டு விடுத்தலும் உள்வை. இவ்வளவு அழகான குணங்களைக் கொண்டதான ஒரு பட்ஜெட் என்று சொல்லுவார்கள். அதைப்பற்றிப் பேசும்போது என்ன நினைக்கிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I interrupt the hon. Member for a minute? Turning to me, the hon. Member said, ‘You must produce more.’ I want to know from the hon. Member in what front I must produce more. The hon. Member's Party is in favour of family planning and birth control. Therefore, will it be in order for the hon. Member to ask me to produce more? I would request the hon. Member to clear his position before he proceeds further.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : I will make it clear to the hon. Member by replying to him in the same way. The hon. Member must produce more in the direction in which he has capacity because I cannot ask him to produce in the direction in which he is most incapable. (Laughter.)

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [6th March 1959]

இப்பொழுது நமது வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்க்கும்பேர்து, நிறைய நிலங்களைப் பொதுச் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். உரம், விதைகளை எல்லாம் போட்டு நன்றாக விவசாயம் செய்துகொண்டுக் கிறோம். உற்பத்தியும் அதிகமாகியிருக்கிறது. இருந்தாலும் விலைவாசி அதிகமாகியிருக்கிறது ஏன்? அதைத்தான் நாம் நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. விலைவாசிகள் எல்லாம் “சப்ளை அண்ட் டிமாண்ட்” என்ற ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. சப்ளை குறைவாக இருந்து டிமாண்ட் அதிகமாக இருந்தால், விலைவாசி ஏறும். அதற்கு முதல் காரணம் என்ன? கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ரஸா கான் சொன்ன மாதிரி, குடும்பக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் ஜனத்தொகையை அதிகமாகப் பெருக்கிக்கொண்டே வந்தால் விலைவாசியும் அதிகமாக உயரும். இதைத் தான் நாம் நன்றாக ஆராய வேண்டும். இது ஒரு காரணம். விலை அதிகமாக ஆவதற்கு இரண்டாவது காரணம் ‘சப்ளை அண்ட் டிமாண்ட்’ இல்லாமல் அதிக லாபம் அடிக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தால் வியாபாரிகள் உணவுப் பொருள்களைப் பதுக்கி வைத்து அதிகப்படியான விலைக்கு விற்கிறார்கள். இது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? நெல் கேரளாவுக்குக் கொண்டு போகக்கூடாது என்று இப்பொழுது உத்தரவு போட்டிருக்கிறோம். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அரிசி விலை அதிகமாக இருக்கிறது. அரசியலார் அரிசியை வாங்கி மக்களுக்கு அதைப் பயன்படுத்தவேண்டும். சிலர் கடன் வாங்கி, அரிசித் தொலைவாக வாங்கிப் பதுக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை எட்டாகக் கணக்கைக் கொடுக்கச் சொல்ல வேண்டும். இவ்வாறு பல துறைகளில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு விலைவாசி அதிகமாக ஏறாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். விலைவாசி உயர்ந்து விட்டது என்று பேசிக் கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனம் இல்லை. விலைவாசி முதலில் இறங்க வேண்டும்.

நம்முடைய நாடு எழ்மையான நாடு. முதற்படியாக நமக்கு வேண்டியது உணவு. அடுத்தபடியாக, முக்கியமானது உடை. இந்த இரண்டும் இல்லாமல் நாம் என்ன செய்ய முடியும்? உணவை அதிகமாக உற்பத்தி செய்தும் நாட்டில் வறுமையை நம்மால் போக்க முடியவில்லை. அது எப்படி நீங்கும்? பல தொழில்களை ஆரம்பித்து அதிகப்படியான வருவாய்க்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கு அதிகப்படியான வேலை கிடைக்கத் தொழிற்சாலைகளை அமைக்க வேண்டும். நம்முடைய நாடு ஏழை நாடு, ஆனால் மற்ற நாடுகள் முன்னேற்றமடைந்திருக்கின்றன. எல்லா வசதிகளும் அங்கே இருக்கின்றன. இப்பொழுது நமக்கு மின்சாரம் வந்திருக்கிறது. 1960-ல் பூரா மின்சாரமும் வந்துவிட்டால், பல தொழில்களை ஆரம்பித்துவிடலாம். இப்பொழுது நாம் பல சிறு தொழில்களை ஆரம்பித்திருக்கிறோம். அதே சமயத்தில் நாட்டின் வறுமையை நீக்க வேண்டுமென்றால், குடிசைத் தொழில்களுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது அரிசி இருக்கிறது. அதை அரைத்துச் சாப்பிடுகிறோம். மில்களில் போட்டு அரைத்துச் சாப்பிடுகிறார்கள். அதனால் எவ்வளவோ அரிசி சேதமாகிறது. அது நமக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் எவ்வளவோ பேர்கள் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாகக் கைக்குத்தல் அரிசியை நாம் உபயோகிக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அரைத்துச் சாப்பிடுவதால் பலருக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை, கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிட்டால் பலருக்கு வேலை கிடைக்கும். எட்டுப் பேர் சாப்பிட்டால் வந்தால், கைக்குத்தல் அரிசியை வழங்குவதன் மூலமாகப் பத்துப் பேர் சாப்பிடலாம். அரசியலார் இதை ஒரு கொள்கையாகக் கொண்டுவந்து அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எவ்வளவோ நஷ்டமாகிறது. கைக்குத்தல் அரிசி இல்லாமல் இருப்பதால் இரண்டு பேர்கள் பட்டினியாய்லும், பசியாய்லும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்துடன் வைடமின் “பி” சத்து இல்லாமல் சாப்பிடுகிறார்கள். அதனால் வைடமின் “பி” உள்ள மருந்தை வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டியதாக இருக்கிறது. மக்களோ எழைகளாக இருக்கிறார்கள். பத்து ரூபாய் கொடுத்து எப்படி

1959-60

6th March 1959]- [Sri A. Gajapathy Nayagar]

இந்த மருந்தை வாங்கிச் சாப்பிட முடியும்? ஒரு படி கைக்குத்தல் அரிசியில் நல்ல வைடமின் “பி” சத்து இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள், அதாவது பத்து ரூபாய்க்கு வாங்கக்கூடிய சத்து இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட சிறு சிறு விஷயங்களை நாம் ரொம்பவும் கவனிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதில் அரசியலாருக்கு ஏன் நம்பிக்கை வரவில்லை?

இப்பொழுது அரசியலார் தேசிய வளர்ச்சித் திட்டத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது (லோகல் போர்டுகள்) ஸ்தல ஸ்தாபனச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அதனால் நம் நாடு சீக்கிரத்தில் முன்னேற்றமடையும் என்பதில் ஐயமில்லை. தேசிய வளர்ச்சித் திட்டத்தில் நாம் இப்பொழுது என்ன பார்க்கிறோம்? அங்கே B. D. O. இருக்கிறார். அங்கே அதிகாரிகளை வைத்திருக்கிறார்கள், கிராம சேவக்குகளை வைத்திருக்கிறார்கள். அரசியல் துறையில் வேலை செய்யும் அதிகாரிகளுக்கும் மக்களுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். இருக்கக்கூடிய குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு அவர்கள் இருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் வேறு இருக்கின்றன. இருந்தாலும் இதில் சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. கிராம சேவக்குகள் தனிப்பட்டவர்கள். அவர்கள் ஸ்கூல் பைனல் வரையில் படித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இரண்டு வருஷங்கள் படித்துப் பரீட்சை பண்ணி வேலைக்குச் சென்றால் அவர்களுக்கு 45 ரூபாய் தான் கொடுக்கிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்துவிட்டுப் பரீட்சை பாஸ் பண்ணிய பிறகு அவர்களுக்கு 45 ரூபாய் தான்? அதனால் அவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பயிற்சிக் காலங்களில் அவர்களுக்குச் சில குறைகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குத் தகுந்த சலுகைகள் இல்லாத காரணத்தால், அவர்களுக்கு ரொம்பக் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைப் போக்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். மற்றும் பள்ளக் கல்வெப்பமெனத் ஆபீசர்கள் சிலர் கெஜட் ஆபீசர்களாக இருக்கிறார்கள், சிலர் கெஜட் பதவியில்லாத ஆபீசர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கெஜட் பதிவுள்ளவர்களாக இருந்தபோது அவர்கள் நேரடியாகக் கலெக்டரிடம் சென்று வேண்டியதைச் செய்துகொள்ளக்கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் கெஜட் பதவியில்லாதவர்களாக இருப்பதால், அவர்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்துகொள்ள முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு குறை அவர்களிடத்தில் இருந்து வருகிறது.

இரண்டாவதாக, கம்யூனிடி ப்ராஜக்டுகளுக்காக டிபுடி கமிஷனர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்யக்கூடிய வேலை என்ன? 4 டிபுடி கமிஷனர்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன வேலை என்று தெரியவில்லை. அவர்கள் ஒரு வேலையும் செய்யவேண்டியதில்லை. ஒரு ரிப் போர்ட் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. அந்த டிபுடி கமிஷனர்களுக்காகும் பணத்தை மற்றத் துறைகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்தால் இன்னும் சிறப்பாக அந்தத் திட்டம் நிறைவேறும்.

ஆரம்பக் கல்வியை ஆதாரக் கல்வியாக மாற்றுவது அரசாங்கத்தின் கொள்கை. குறிஞ்சிப்பாடியில் இந்தத் திட்டத்திற்காகப் பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் சேர்ந்து உழைக்கிறார்கள். கிராமத்திலுள்ளவர்கள் பள்ளிக் கூடத்திற்கு வேண்டிய நிலங்களையெல்லாம் பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்கிறார்கள். பணம் கொடுக்கிறார்கள். பலகை சாமான்கள் எல்லாம் கொடுக்கிறார்கள். இப்பொழுது நம்முடைய அரசாங்கம் ஆரம்பக் கல்விக்காகச் சுமார் ரூ. 300 லட்சம் செலவு செய்கிறார்கள். டைரக்டர் ஆப் பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் அவர்களும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் செய்த ஏற்பாட்டினால், கூடிய சீக்கிரம் இந்த ஆதாரக் கல்வியை வளர்ப்பதன் மூலம் அரசியலாருக்கு அதிகச் செலவு ஏற்படாத நிலைமை ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன். அந்த வகையில் அரசியலாருக்கு ஒரு கணிசமான அளவுக்குப் பணம் மிச்சமாகும்.

விற்பனை வரியின் மூலமாக 11 கோடி ரூபாய் வருமானம் வரும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது ரொம்ப அடக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அதன் மூலம் அதிகமாக வரும் என்று நான்

5-30
p.m.

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [6th March 1959]

நினைக்கிறேன். குறைந்தது 14 கோடி ரூபாயாவது வரும் என்று சொல்லலாம். 3 கோடி ரூபாய் அதிகம் வரப் போகிறது. கல்வி விஷயத்திலும் செலவு குறையப் போகிறது. மற்றும் எவ்வளவோ பணம் மீதி இருக்கிறது. இவ்வளவு பணம் மீதி இருப்பதில் கொஞ்சம் பிற்பட்ட மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பிற்பட்ட மக்களுக்கு அதிகச் சலுகை காண்பிக்கப்படவேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் பகல் உணவுக்காகவும், உணவு விநிதிகளாகவும் 19 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்பட்ட மக்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை விட மிகவும் கீழ்த்தரமாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாகச் சலுகை காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது பற்றி நண்பர் ஸ்ரீ சப்பிரமணியம் அவர்கள் பேசியதை நான் பாராட்டி அந்த மாதிரிச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாகச் சொல்லவேண்டியது மின்சாரத்தைப்பற்றி. மின்சார விஷயத்தில் அதிகமாகப் பணம் செலவு செய்கிறார்கள். அவ்வளவு வெளி நாட்டுச் செலாவணியாகச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஏன் இந்த இனத்தில் அதிகமாகச் செலவு செய்ய வேண்டும்? மின்சாரத்திற்கு அதிகமாகச் செலவு செய்யாமல் கொஞ்சம் குறைவாகச் செலவு செய்து அந்தப் பணம் ஏழைகளுக்குப் பயன்படுமடியாக ஏன் செய்யக் கூடாது? சமீபத்தில் ஒரு திருமணத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். திடீரென்று விளக்குகள் தின்றுவிட்டன. 2 மணி நேரத்திற்கு மின்சாரம் வரவேயில்லை. என்ன காரணம் என்று விசாரித்தேன். அதற்கு வேண்டிய சாமான்கள் ஏதோ இரண்டு இருக்கிறதாம். அதில் ஒன்று கெட்டுவிட்டதன் காரணமாக விளக்குகள் தின்றுவிட்டன. அதற்குப் பதில் சாமான் வைத்துக்கொண்டிருக்காததன் காரணமாக ஒன்று கெட்டுவிட்டவுடன் அதை உடனே மாற்ற முடியாமல் போய்விட்டது. தேவையான சாமான்களை முன்னதாகவே வாங்கி வைத்திருந்தால், இந்தமாதிரி நிலைமை ஏற்படாது. மின்சார போர்டு அமைத்திருக்கிறார்கள். அதில் நல்லவர்கள் வேலை செய்துவருகிறார்கள். அதைப்பற்றிப் பின்னால் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன்.

போலீசைப்பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ரோடில் இந்தக் காலத்தில் கார் விட்டுக்கொண்டு போவது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. என்னதான் ஜாக்கிரதையாகப் போனாலும், சிலர் இடது பக்கம் “ஒவர்டேக்” பண்ணிக்கொண்டு போகிறார்கள். அவ்வாறு போகிறவர்களைப் போலீஸ் காரர்கள் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஒன்றும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதில்லை. வர வர “டாபிக்” சம்பந்தப்பட்டு போலீஸ்காரர்கள் மிகவும் கோசமரிக் இருக்கிறார்கள். விதிப்படி ரோடுகளில் வண்டிகளைச் செலுத்திக்கொண்டு போவதை நல்ல முறையில் ஏன் அதிகாரிகள் நடத்தி வைக்கக் கூடாது? என்னுடைய காருக்கு நேர்ந்த ஒரு விபத்தைப்பற்றி இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் பயந்துகொண்டு 20 மைல் வேகத்தில் காரை ஓட்டிக்கொண்டு போனேன். ஒருவன் இடது பக்கமாகப் போய் என்து கார் மேல் இடித்துவிட்டுப் போய்விட்டான். மூன்று ரோடுகள், நான்கு ரோடுகள் சந்திக்கும் இடத்தில் “டாபிக்” ரெகுலேஷன்களைச் சரிவரக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். நம்முடைய காவலுக்காக “ஸ்பெஷல் ஆர்ட்டு போலீசை”ப் போட்டிருக்கிறோம். அதனால் இப்பொழுது ஓரளவு திருட்டுக் கஷ்டம் குறைந்திருக்கிறது. அந்த ஸ்பெஷல் ஆர்ட்டு போலீசில் இருப்பவர்கள் படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். 5-வது பாரம், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதே வேலையைத் தொடர்ந்து செய்வது கஷ்டம். இப்பொழுது இருக்கும் சட்டத்தின்படி அவர்கள் 17 ஆண்டுகள் அதில் வேலை செய்தால்தான் மற்றப் பிரிவுகளுக்கு மாற்றப்படுவார்கள். 10 ஆண்டுகள் போதும் என்று நான் யோசனை கூற விரும்புகிறேன். அவர்களுக்குப் போதிய சலுகைகள் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாகச் சொல்லவேண்டியது ஒன்று தான். நம் தமிழ் நாட்டில் உள்ளவர்கள் மருந்து உணவு வகைகளை நன்றாகச் சாப்பிடவேண்டும். வெளிநாட்டு மருந்தைச் சாப்பிடுவதில் அர்த்தமில்லை. “மிகினும்

6th March 1959] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

குறையும் நோய் செய்யும்”. பதார்த்தகுண சிந்தாமணிப்படி நல்ல முறையில் நாம் உண்ண வேண்டும். (ஒரு கனம் அங்கத்தினர் : பதார்த்த குண சிந்தாமணி என்றால் என்ன ?) பதார்த்தகுண சிந்தாமணி என் பதுதான் சித்த வைத்தியம் என்பது. சித்த வைத்தியத்தைப்பற்றித் தெரியாத காரணத்தால்தான் இவ்விதக் குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என் பதைக் காண வருந்துகிறேன். உதாரணத்திற்கு ஒன்றை எடுத்துக்கொள் வோம். “டயபிடில்” நோய் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு எகப்பட் மாத்திரைகளை வாங்கிச் சாப்பிட்டுச் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அதற்கு மிகச் சாதாரண மருந்து ஒன்றை நான் கூறுகிறேன். பாகற்காயை நன்றாகக் காயப்போட்டு வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டு வந்தால், இந்த நோய் நின்றுபோய்விடுகிறது. நம்முடைய நாட்டில் சிறிய அளவில் நல்ல பதார்த்தங்களை வாங்கிச் சாப்பிட்டாலே நோய்கள் நம்மைப் பிடிக்காது. நம்முடைய நாட்டுச் சித்தர்கள் செய்த சித்த வைத்தியத்தைக் கையாண்டால் நோய்கள் சீக்கிரமாகப் போய்விடும். சித்த வைத்தியத்தைப் பெரும் அளவில் பரப்பத் தனியாக ஒரு கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று பல காலமாக நான் கூறி வருகிறேன். சில இடங்களில் ஆயுர்வேத காலேஜ் தனியாக இருக்கிறது. யுனாஸ்குத் தனிக் காலேஜ் இருக்கிறது. நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் சித்த வைத்தியத்திற்காக உடனடியாக ஒரு காலேஜை ஏற்படுத்த வேண்டும். (ஒரு கனம் அங்கத்தினர் : ஜி.சி.ஐ.எம். கல்லூரி இருக்கிறதே.) ஜி.சி.ஐ.எம். மருத்துவக் கல்லூரிக்கு ஒரு நோயாளி போனால், ஆயுர்வேத வைத்தியக்காரன் ஒரு பக்கம் இழுக்கிறான் ; யுனாஸ்குத் வைத்தியக்காரன் ஒரு பக்கம் இழுக்கிறான் ; அலபதிக்காரன் ஒரு பக்கம் இழுக்கிறான். ஆகவே, சித்த வைத்தியத்திற்காகத் தனியாக ஒரு மருத் துவக் கல்லூரியும், ஆஸ்பத்திரியும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஆகையால், இது விஷயமாக எவ்வளவு செய்தாலும் செய்யலாம். ஆனால் வீணைப் பணம் செலவு செய்யக் கூடாது. நம் மக்கள் ஏழை மக்கள். வெள்ளாமை செய்கிற நாடு. அதனாலே ஏழ்மை கொண்ட நாடு. நமக்கு வருவாய் இல்லாவிட்டாலும் கூடப் பரவாயில்லை.

5-40
p.m.

ஆகா நளவிட்டி தாயினுங் கேட்பிலை
போகா நகலாக் கடை.

அரசாங்கத்திற்குப் பொருள் வருகிற வழி குறைவாக இருந்தாலும் கூடக் கேட்பிலை. பொரு ஆறு—போகின்ற வழி அதிகமாகப் போய்விட்டால் கேடு வரும். ஆகையால், நான் சொல்வது பணத்தைச் சிக்கனமாக, விரயம் இல்லாதவாறு செலவு செய்ய வேண்டும். எதோ வரி போடுகிறோம், அதற்கு மேலேயே செலவு செய்கிறோம் என்றால் பெருமை இல்லை. வருவாய் நிறைய வார்டும், வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், செலவு கண்டிப்பாகச் சிக்கனமாக இருக்க வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் 40 ரூபாய் சம்பாதித்தவன் இப்போது 150 ரூபாய் சம்பாதிக்கிறான். இப்போது அரை ரூபாய்க்கு வாங்கின சாமான் இப்போது ஒன்றரை ரூபாயாக இருக்கிறது. வீலே இப்படி ஏறிக் கிடக்கிறது. Tempo of activity காரணமாக இருக்கலாம். இப்படி வாழ்க்கைச் செலவு உயர உயர நாட்டு மக்கள் கத்தை கத்தையாக நோட்டுக்களைச் சம்பாதிக்க விரும்புகிறதும் கள்ள நோட்டு அடிக்கிறதும் தான் ஜாஸ்தியாகிறது. நான் உண்மையைப் பேசுகிறேன். அதிகமாகப் பணம் வரும் வழி என்ன என்று சர்க்கார் பார்க்கிறது போல நாட்டு மக்களும் பார்க்கிறார்கள். இதைக் கவனிக்க வேண்டும். பட்ஜெட்டைப் பாராட்டுகிற நேரத்தில் வருவாய்க்குத் தக்க அளவு சிக்கனமாக, விரயம் இல்லாதவாறு செலவு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRI N. ANNAMALAI PILLAI : தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் இந்தச் சபை முன்பு வைக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மலடி வயிற்று மகள் போல, ஒரு புத்தையல் எடுத்த தனம்போல என்று அருணகிரியார் பாடினார். இப்படி அநேக வருஷங் களுக்குப் பிறகு இந்த உபரி பட்ஜெட்டைப் பார்க்கிறபோது, மிக மிகச்

[Sri N. Annamalai Pillai] [6th March 1959]

சந்தோஷமாக இருக்கிறது. பல மெம்பர்கள், 'உயிர் பட்ஜெட்டைப் போட்டு விட்டார்கள், செலவு செய்யவேண்டிய வகையில் செலவு செய்யவில்லை, அவற்றில் மிச்சப்படுத்திக் காட்டிவிட்டார்கள்' என்று பேசினார்கள். எந்த வகையிலும் இது வரையில் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிற திட்டங்களைப் பார்த்தால், ஆங்கிலேயர்கள் இந்த நாட்டில் இருந்த காலத்தில் செலவு செய்ததைவிட இரண்டு மடங்கு அதிகமாக நாம் செலவு செய்துவந்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு வருஷமும் ஒரு கோடி ரூபாய், அரைக் கோடி ரூபாய் என்று டெபிசிட் பட்ஜெட்டாகவே போட்டு வந்தோம். ஆனால் இந்த வருஷத்திய பட்ஜெட், புதிய வரி எதுவும் போடப்படாத உயிர் பட்ஜெட் என்று கேள்விப்படுகிறபோது எல்லா ஜனங்களும் குதூகலம் அடைகிறார்கள், சந்தோஷம் அடைகிறார்கள். எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் சொல்வது போல, இதில் செலவினங்கள் ஓரளவு சிக்கனம் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். மிக மிக வேகமாக ஓடினவன் ஓரிடத்தில் சற்று நின்று ஆஸ்வாசப்படுத்திக்கொண்டு திரும்பவும் ஓட ஆரம்பித்தால்தான், நினைத்த இடத்தை அடைய முடியுமே தவிர, ஒரே ஓட்டமாக ஓடிக்கொண்டே இருக்கக்கூடாது. அப்படித்தான் இந்த பட்ஜெட் இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையால், இந்த பட்ஜெட் உயர்ந்த பட்ஜெட் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதை வரவேற்றுப் பேசுகையில் ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் சொல்ல ஆசைப்படுகின்றேன்.

வடாற்காடு ஜில்லாவில் பஞ்சம் அதிகரித்துவருகிறது. அந்தப் பஞ்சத்தை இப்போதே மிஞ்சிவிடாமல் தடுத்துவிட வேண்டும். இல்லையானால் பெரும் விபரதம் விளையும் என்று தோன்றுகிறது. இதை இப்போதே சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன். வருங்காலத்திலும் இந்தப் பஞ்சத்தியை எப்படி நிரந்தரமாகச் சபிட்சம் அடையச் செய்வது என்பதில் கவனம் செலுத்தியாக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயிர் பட்ஜெட்டாகத் தயாரித்தது மிகவும் நல்லதாகப் போய்விட்டது. திடீரென்று இந்தமாதிரியான இனங்களில் அதிகச் செலவு நேரிட்டாலும், நம்மால் சமாளித்துக்கொள்ள முடியும். வடாற்காடு ஜில்லாவில் சமீபத்தில் நடந்த அட்வைசரி கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கூட நான் ஒரு யோசனை சொன்னேன். அந்த ஜில்லா வறண்ட பிரதேசம். எந்தக் காலத்திலும் பஞ்சத்தில் முழுகியிருக்கும் இடம். போதுமானபடி தண்ணீர் பாதுகாத்துக்கொள்கிற சக்தி இல்லாமல் இருக்கிறது. இது ஓரளவு தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக்கொள்கிற சக்தியையாவது பெறும்படி செய்வதற்கு சாத்தனூர் அணை போடப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு கூட இந்த ஜில்லாவில் உள்ள எல்லா நிலங்களையும் கணக்கெடுத்து, அவ்வளவு நிலங்களுக்கும் சராசரியாக எத்தனை கிணறுகள் வேண்டும் என்று கணக்கெடுத்து, இப்போதுள்ள கிணறுகள் போக பாக்கியுள்ள கிணறுகளை—முன்று எக்கராவுக்கு ஒன்று வீதம் கணக்கிட்டு—பாசனத்திற்கு வசதியுள்ளபடி வெட்டித்தர வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொண்டேன். இப்படிச் செய்துவிட்டால், அந்த ஜில்லாவில் என்றைக்குமே பசி இருக்காது. என்றைக்குமே உணவு தானியத்தில் தன் தேவையை அது பூர்த்தி செய்துகொள்வதோடு உயிர் ஜில்லாவாகவே இருக்கும். நான் சர்க்கார் அனுப்பிய விவசாயக் கமிட்டி முன் இவ்விஷயம் பற்றிச் சாட்சியம் கொடுத்தேன். அதை அவர்கள் எழுதிக்கொண்டு வந்தார்கள். என்ன செய்வார்களோ தெரியாது. அதை இப்போதும் இந்த மன்றத்தில் நமது சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர்கள் சிபாரிசு எப்படி இருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட வறண்ட பிரதேசங்களின் அபிவிருத்திக்காக அங்கே சர்க்காரே—முழுப் பணம் மானியமாகக் கொடுத்தோ, அரைப் பணம் மானியமாகக் கொடுத்தோ—கிணறுகள் வெட்டித்தர முன்வர வேண்டும். வேண்டுமானால் பின்னால் வசூல் செய்துகொள்ளக்கூடிய அளவு கடனாகவாவது கொடுத்து உடனடியாகக் கிணறுகளை வெட்டிக் கொடுக்க முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுவன்னியில், மாடு வாங்குவதற்குப் பொதுவாக, தாராளமாகப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுத்துவிட்டுக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வசூல் செய்துகொள்ளலாம். அல்லது மாடு வாங்குவதற்காகவே

6th March 1959] [Sri N. Annamalai Pillai]

தாராளமாக பாதித் தொகையாவது சப்லிடி கொடுத்து உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த வகையில் செய்தால்தான், அந்த ஜில்லாவினுடைய பஞ்ச நிலையை நிரந்தரமாகப் போக்க முடியும். தன்னேத்தானே சரிக்கட்டிக்கொள்ளும் நிலையையாவது அது அடையும்.

அடுத்தது ஆஸ்பத்திரி. இப்போது நிரம்ப ஆஸ்பத்திரி வைத்துவிட்டார்கள். எல்லா இடங்களிலும் அபிவிருத்தி பிளாக் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அந்த அபிவிருத்தி வேலைகளைச் செய்பவர்கள் மிக மிக நன்றாக வேலை செய்துவருகிறார்கள். எதிராளிகள், 'ஒன்றும் வேலை நடக்கவில்லை, எல்லாச் சிப்பந்திகளும் சோம்பேரிகளாக உட்கார்ந்துகொண்டு பணத்தைப் பிடுங்கித் தின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்' என்பதாகச் சொன்னார்கள். இவர்கள் சொல்வது உண்மை என்று வைத்துக் கொண்டாலும், இந்த வேலை இல்லாவிட்டால் இவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? இந்த வேலை இல்லையானால் இவர்களும் ஒரு பக்கத்தில் வேலையில்லாதவர்களோடு வேலையில்லாதவர்களாகச் சேர்ந்துகொண்டு கூச்சல் போட ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே, இத்தனை பேர்களுக்கு வேலை கொடுத்திருப்பதே விசேஷமானது. அவர்களை இன்றையதினம் நாட்டுக்கு நன்மையளிக்கும் பஸ் வேலைகளைச் செய்யச் சொல்லி வேலை வாங்கிக்கொண்டிருக்கும் இந்த சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறேன். உண்மையில் அவர்கள் நல்ல வேலை செய்து வருகிறார்கள். 'லக்ஷம் ரூபாய் கொடுத்தோம், 50,000 ரூபாயை சம்பளமாகத் தின்றுவிட்டார்களே?' பாக்கி 50,000 ரூபாயைத் தானே நடுத்தெருவில் போடுகிறான். அதாவது பாக்கி 50,000 ரூபாயைத் தானே கிணறு வசதிகள், பள்ளிக் கூட வசதிகள் முதலியவைகளைச் செய்துகொடுப்பதற்குச் செலவழிக்கிறார்கள்? என்று சொல்வது கூடாது. 'சாப்பிடுகிறேன்!' என்றால் மனிதன் எப்படிச் சாப்பிடாமல் இருக்க முடியும்? மனிதன் சாப்பிடத்தானே செய்வான்? உயிர் வாழ முடியாவிட்டால் எதையும் நான் தான் செய்ய முடியுமோ, அல்லது நீங்கள் தான் செய்ய முடியுமோ? சுதந்திரப் போராட்டக் கலாத்தில் காந்திஜி முன்வந்து, 'நீங்கள் எல்லோரும் தியாகம் செய்ய வேண்டும். வக்கீல்களெல்லாம் வக்கீல் தொழிலை விட்டுவிட்டு தேச சேவை செய்ய முன்வர வேண்டும்' என்று மக்களைக் கேட்டுக்கொண்டபோதுகூட சிலர்தான் தியாகம் செய்ய முன்வந்தார்கள். அப்போதும், தியாகம் செய்ய எல்லோரும் துணியவில்லை. ஆகையால், மக்கள் எல்லோரும் தியாக புருஷர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கக் கூடாது. உத்தியோகஸ்தர்களும் மனிதர்கள்தான். அவர்களுக்கும் புத்திரர்கள், புத்திரிகள், புத்திரபௌத்திரர்கள் இவர்கள் எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் வேலையை நாம் பாராட்டவில்லையானால், அவர்களுக்கு உற்சாகம் குன்றி வேலைகளும் திட்டங்களும் தடைபட்டுப் போய்விடும். அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது நாடு எவ்வாறு இருந்தது, அவை நடத்தப்பட்டவரும்போது நாட்டின் நிலை எப்படி இருந்தது, இப்போது நிலை எப்படி இருக்கிறது என்பதையெல்லாம் நான் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். அபிவிருத்தித் திட்டங்களால் நாட்டின் நிலை உயர்ந்திருக்கிறது, உயர்ந்திருக்கிறது, உயர்ந்திருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

5-55
p.m.

பேசியுள்ள எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் வெளியே போய் விட்டார்கள். இந்த நிலையில் பேச எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்த நிலையில் பேசினால் நான் பேசுவது அவர்கள் காதில் எப்படி விழும்? இருந்தாலும், ஸ்ரீ ரஸா கான் இங்கே இருக்கிறார். நான் பேசுவது அவர் காதில் விழுந்தால் போதும். (ஒரு கணம் அங்கத்தினர் : அவருக்குத் தமிழ் தெரியாது.) அவருக்குத் தமிழ் நன்றாகத் தெரியும். பஸ் பிராந்தியங்களில் ரோடு வசதிகளைச் செய்து தந்திருக்கிறார்கள். சர்க்கார் எப்படிப்பட்ட காடுகளிலும் மிகவும் கரடுமுறடான மலைப் பிரதேசங்களிலும் ரோடு போட்டிருக்கிறார்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள், ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டியிருக்கிறார்கள். அன்னியர்கள் ஆண்ட காலத்தில் ஜவ்வாது மலைக்கு ஒருவனும் போயிருக்க மாட்டான். நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு கணம் முதல் மந்திரியும்

[Sri N. Annamalai Pillai] [6th March 1959]

கனம் உள்விவகார மந்திரியும் அந்த மலைக்குப் போயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அங்கே சிங்காரப்பேட்டையில் மலையில் ஏறி வாணியம்பாடியில் இறங்கினார்கள்; 45 மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அங்கே சென்று வந்ததன் விளைவாக அங்குள்ள மக்களுக்குப் பல வசதிகள் கிடைத்திருக்கின்றன. அங்கே ஆஸ்பத்திரிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள வசதிகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, ரோடுகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன, பள்ளிக்கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மலையில் கரடி, புலி, மலைப்பாம்பு, எல்லாம் இருக்கும். கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு ஒரு நாள் ஒரு மலைப்பாம்பு அங்கே ஒரு பையனை விழுங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்தச் செய்தி பத்திரிகையில் வந்தது. அங்கே மலைப்பாம்பு பையனை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, அதைப் பார்த்த குரங்குகள் ஜனங்கள் இருக்கும் இடத்தில் வந்து கூச்சலிட்டன. இது என்ன கூச்சல் என்று ஜனங்கள் அவைகளைத் தொடர்ந்து மலைக்குச் சென்று பார்த்தால் அங்கே மலைப்பாம்பு பையனை விழுங்கிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தார்கள். உடனே அவர்கள் கொடுவாளால் மலைப்பாம்பை வெட்டி அது பையனைக் கக்கியது. அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான பிரதேசங்களில் டெவலப்மெண்ட் இலாகாவினர் வேலை செய்கிறார்கள். இதை நாம் பாராட்ட வேண்டாமா? நமக்குச் செய்யப்படும் நன்மைகளை உணராமல் நாம் பேசுவது கூடாது. அபிவிருத்தித் திட்டங்களில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் நன்றாக வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இன்னும் உற்சாகமூட்டினால் அவர்கள் இன்னும் நன்றாக வேலை செய்வார்கள்.

கிராம ஆஸ்பத்திரிகளில் டாக்டர்கள் இல்லை என்று கனம் அங்கத்தினர் கள் சொன்னார்கள். டாக்டர்களாக வர வேண்டியவர்கள் வைத்தியக் கல்லூரியில் ஐந்து வருஷங்கள் படிக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் அவர்கள் டாக்டர்களாக வேலை பார்க்க முடியும். வைத்தியக் கல்லூரியில் சேருவதற்கு பி. ஏ.-யாவது இண்டர்மீடியட்டாவது படித்திருக்க வேண்டும். ஆக, ஸ்கூல் பைனல் வகுப்பிற்குப் பிறகு 7 அல்லது 9 ஆண்டுகள் படித்தால்தான் ஒருவன் டாக்டராக வர முடியும். வெளியூரில் பள்ளியில் படித்தவன் சென்னையில் வந்து 7 வருஷங்கள் இருந்து வைத்தியப் படிப்புப் படித்து டாக்டரான பிறகு அவனை உடனே 'ஜவ்வாது மலைக்குப் போய் அங்கே வேலை செய்' என்றால் அவன் அங்கே சென்று வேலை செய்ய முறுக்கிறான். இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க சர்க்கார் ஒன்று செய்ய வேண்டும். இனிமேலாவது, வைத்தியப் படிப்பிற்கு வரும் மாணவர்களிடம் ஒரு நிபந்தனை போட வேண்டும். 'வைத்தியக் கல்லூரியில் ஐந்து வருஷங்கள் படித்துத் தேர்ச்சியுற்ற பிறகு கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்கே ஐந்து வருஷங்கள் வேலை செய்தால்தான், நீ பூரண செர்ட்டிபிகேட் பெற்றவனாக ஆவாய்' என்ற நிபந்தனையை மாணவர்களிடம் போட்டால் சரியாகப் போகும். இந்த நிபந்தனைக்கு அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள். இது சம்பந்தமாக, டாக்டர் படிப்புப் படிக்கிறவர்களிடமும் அந்தப் படிப்புப் படித்துத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களிடமும் நான் விசாரித்து அவர்களுடைய கருத்தை அறிந்திருக்கிறேன். அவர்கள் இந்த நிபந்தனைக்கு ஒத்துக்கொள்வதாகச் சொல்கிறார்கள். இந்த முறையைக் கையாண்டால் சர்க்காருக்கு இருக்கும் டாக்டர்-தரித்திரம் நீங்கும். இப்போது, வைத்தியக் கல்லூரியில் படித்த டாக்டர்களுக்கு சர்வ சுதந்திரம் இருப்பதால், அவர்கள் திருப்பாப்புலியூரிலானாலும் சரி, விழுப்புரத்திலானாலும் சரி, விருத்தாசலத்திலானாலும் சரி, கடலூரிலானாலும் சரி, கன்னியாகுமரியிலானாலும் சரி, சென்னையிலானாலும் சரி, எங்கே வேண்டுமானாலும் தங்கள் தொழிலை நடத்த முடிகிறது. அவர்கள் எங்கேயாவது இருந்துகொண்டு ஒரு போர் டைப் போட்டுக்கொண்டு, வரும் நோயாளிகளுக்கு ஏதோ சிகப்புத் தண்ணீரைக் கொடுத்துவருகிறார்கள். அவர்களிடம் நிறைய நோயாளிகளும் போகிறார்கள். டாக்டர்களும் சௌகரியமாகக் காலம் தள்ளி வருகிறார்கள். டாக்டர்கள் கிடைக்காத குறையை நீக்குவதற்கும் நான் குறிப்பிட்ட யோசனையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சபை அங்கத்தினர்களுக்கு ரெயிலவே பாஸ்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். எங்களுக்கு ரெயிலவே பாஸைக் கொடுப்பதில் சர்க்காருக்கு என்ன கஷ்டம் இருக்குமோ, எனக்குத் தெரியாது. நாங்கள் சொல்

6th March 1959] [Sri N. Annamalai Pillai]

வதைச் சொல்லிவிடுகிறோம். எங்களுக்குப் பாஸ் கொடுத்துவிட்டால் நாங்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் சென்று எங்கள் கடமைகளைச் செய்வோம். சென்னையிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரையிலும் ஓடியாடி வேலை செய்யவேண்டுமென்றும், நீலகிரியிலிருந்து வங்காள குடாக்கடல் வரையிலும் ஓடி ஆடி வர வேண்டுமென்றும் எனக்கு இந்த வயதில் தோன்றுகிறது. (சிரிப்பு). இந்த சபையில் மெம்பர்களாக இருப்பவர்களுக்கு ராஜ்யத்தில் எந்தெந்த இடத்தில் என்னென்ன நடந்தாலும் அது தெரிந்திருக்க வேண்டியது அவசியம். அவ்வாறு தெரிந்துகொள்வதற்காக ஆங்காங்கே செல்ல வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புவது இயற்கை. ஆனால் அதற்கு என்னிடம் பணம் இல்லை. சிலரிடம் பணம் இருந்தாலும் இதற்காகச் சொந்தப் பணத்தைச் செலவழிக்க யாரும் துணியமாட்டார்கள். ஆகவே, மெம்பர்களுக்கு ரெயில்வே பாஸ் கொடுத்தால், அவர்களே அந்த அந்தப் பகுதிகளுக்குச் சென்று வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வார்கள்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : கணம் மினிஸ்டர் கேட்கிறதில்லையே!

*** SRI N. ANNAMALAI PILLAI :** அவர்கள் கேட்பார்கள். இப்போது மதுவிலக்குச் சட்டத்தால் மக்கள் நன்மையடைந்து வருகிறார்கள். அந்தச் சட்டத்தை சமீபத்தில் திருத்திய பிறகு, சாராயம் காய்ச்சுவதும் குறைந்திருக்கிறது, சாராயம் குடிப்பதும் குறைந்திருக்கிறது.

இப்போது அரிசி படி ரூபாய் 1-4-0 ஆக விற்கிறது. கவிஞர் முனுசாமி, தாது வருஷத்தில் 'அரிசி படி இரண்டு பணமாக விற்பது' என்று பாடினார். அரிசி படி இரண்டு பணமாக விற்பபோதே அவ்வாறு அவர் பாடினார். இப்போது இது படி ரூபாய் 1-4-0 ஆக விற்கிறது. இப்போதும் மக்கள் எப்படியோ ஒருவிதமாகக் காலத்தள்ளி வருகிறார்கள். அரசாங்கம் இனிமேலும் பொறுமையாக இருந்தால் நிலைமை மிஞ்சிவிடும். உணவு நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் முறை சரியானது அல்ல. இந்த முறையால் கள்ள மார்க்கெட் அதிகமாகி வருகிறது. இதனால் சர்க்காரே கள்ள மார்க்கெட்டுக்கு உதவி செய்கிறார்கள் என்ற கெட்ட பெயரும் சர்க்காருக்கு வெளியே ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே, இந்த முறையை மாற்ற வேண்டும்.

ஹரிஜனங்களுக்கும் நரிக்குறவர்களுக்கும் இருளர்களுக்கும் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். 1937-ம் வருஷம் சட்டசபையில் ஜவ்வாது மலையைப்பற்றி நான் பேசினேன். அப்போது இங்கேயுள்ளவர்கள் எல்லோரும் 'எழுந்து விட்டார் ஜவ்வாது மலை' என்று கத்தினார்கள். அந்தக் காட்சியையும் கண்டேன். அதற்குப் பிறகு நரிக்குறவர்களின் குறைகளைப்பற்றி இங்கே நான் பேசியபோது 'நரிக்குறவர் வந்தாரே' என்று சொன்னார்கள். அந்தக் காட்சியையும் கண்டேன். இவ்வாறு பலர் பலவிதமாக என்னைப்பற்றிப் பேசினாலும், என் வெட்கத்தையும் விட்டு அவர்களுடைய நலனுக்காகப் பேசியிருக்கிறேன். அதன் மூலம் இப்பொழுது அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அவர்களுக்கு நிலம் கிடைக்கிற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையை இன்னும் உயர்த்த வேண்டும். அவர்களுக்குத்தான் வேண்டியது செய்து கொடுக்கிறோம், இனியும் என்ன வேண்டுமென்று பலர் சொல்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். என்ன கொடுத்தாலும் அவர்களுக்கு நம் மீது நம்பிக்கை வருவதில்லையே என்று கருதுகிறார்கள். பல பல வருடங்களாக அவர்களை இம்சித்து, அவர்களை அதன் பாதாளத்தில் போட்டு அழுத்திவந்த பெருமக்களாகிய நாம் இன்னும் எவ்வளவோ காலங்களுக்கு அவர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா நன்மைகளையும் செய்து அவர்களுக்கு நம்மீது நம்பிக்கை பிறக்கும்படி செய்ய வேண்டும். ஆகவே, இந்த நரிக்குறவர்களுக்கும், இருளர்களுக்கும், ஹரி

1959-60

[Sri N. Annamalai Pillai] [6th March 1959]

ஜனங்களுக்கும் வேண்டியதெல்லாவற்றையும் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு உண்ண உணவும், படுக்க இடமும், இருக்க வீடும் கொடுத்தால் போதும். அவர்களுக்கு வயிற்றுக்கு வேண்டிய உணவு கொடுக்கப் பட வேண்டும். அவர்களுக்கு நாம் இப்பொழுது வேண்டிய-வசதிகளைச் செய்துகொடுத்துவிட்டால், பிற்காலத்தில் அவர்கள் தாங்களாகவே மேலே எழுந்துவிடுவார்கள்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களுக்கு இப்பொழுது வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பதை நிறுத்த வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயம் சர்க்காருக்கு இருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். இது ரொம்பவும் அபாயகரமானது. அப்படிச் செய்யக் கூடாது. அவர்களுக்கு மேலும் வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்தே தீர வேண்டும். நரிக்குறவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் ஒரு ஜாதியிலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாமல் நடுவாந்திரத்திலே நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை இப்பொழுது 'மோஸ்ட் பாக்வர்ட் க்ளாஸ்'-ல் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அது சரியல்ல. அவர்களை டிப்ரஸ்ட் க்ளாஸில் சேர்த்துக் கொள்ள ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச்செய்தால் அவர்களுக்கு நன்மை ஏற்பட முடியும். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இப்பொழுது வருடத்திற்கு 20, 30 வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்படுகின்றன. அது போதாது. இன்னும் தாராளமாகப் பணம் ஒதுக்கி அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். முதலில் அவர்கள் வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கு உற்சாகத்தைத் தூண்ட வேண்டும். சர்க்கார் கொடுக்கும் பணத்தினால் அவர்கள் முன்னேறிவிடுவார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்ட வேண்டும். 'ஐயா, எங்களுக்கு இருப்பதற்கு இடம் எங்கே?' என்று நரிக்குறவர்கள் கேட்கிறார்கள். 'ஐயா, எங்களுக்குப் படுக்க எங்கே இடமிருக்கிறது?' என்று இப்பொழுது கேட்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு மேலும் உற்சாகத்தை ஊட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆக, இந்த வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் வேலையை இன்னும் ஐந்து வருடங்களுக்காவது விடாமல் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்காகச் செலவு செய்வதைப்பற்றி யாராவது குறைவாகவோ அல்லது இழிவாகவோ பேசினாலும், அல்லது எதற்கு அவசியமாகச் செலவு செய்கிறார்கள் என்று யாராவது சொன்னாலும், அவர்களை உலகம் தெரியாதவர்கள் என்று நினைத்து, அவர்களால் அரசாங்கம் இரக்கம்தான் காட்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : டைமாகி விட்டது.

* SRI N. ANNAMALAI PILLAI : முடித்துவிட்டேன். டிரான்ஸ்போர்ட்டை தேசியமயமாக்கினால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அப்படிச் செய்தால், இப்பொழுதுள்ள வரியில் பாதி தானாகவே குறைந்து போய்விடும். ஒவ்வொரு 'பஸ் ஒணரும்' இன்று ஒன்றிரண்டு பஸ்கள் வாங்கினால், நாலைந்து வருடங்கள் கழிந்து பார்த்தால், அவர்களுக்கு மூன்று லட்சம், நான்கு லட்சம் ரூபாய் என்று சொத்துச் சேர்ந்துவிடுகிறது. அவர்கள் வரி கொடுக்க வில்லையா என்று கேட்டால், அது வேறு விஷயம். அந்த பகசியத்தைநான் இப்பொழுது இங்கே சொல்ல முடியாது. அப்படி, 'பஸ் ஒணர்கள்' வெகு சீக்கிரத்திலேயே பெரிய தனவந்தர்களாகி விடுகிறார்கள். அவர்கள் தனவந்தர்களாவதில் எனக்கு ஆசேபணை ஒன்றுமில்லை. நான் சொல்வது, அப்படி நல்ல வருமானம் வரும் டிரான்ஸ்போர்ட்டை ஏன் சர்க்காரே ஏற்று நடத்தக் கூடாது என்பதுதான். அப்படிச் செய்தால், சர்க்காருக்கு அதனால் மிக ஏராளமான வருமானம் வருமே? இப்பொழுது ஏழை மக்கள் மேல் பலவித வரிகள் போட்டிருக்கிறோம். அந்த வரிகளை யெல்லாம் சர்க்காரே பஸ்களை ஏற்றெடுத்து நடத்தினால் கணிசமான அளவில் குறைக்க முடியும். ஆகவே, அந்த ஒணர்களுக்கு அதிகார பூர்வமாகப் பணம் சம்பாதிக்க நீங்கள் 'பெர்மிஷன்' கொடுத்திருக்கிறீர்கள். இந்த முறை சரியல்ல. ஆகவே, சர்க்காரே அகைளை ஏற்றெடுத்து நடத்தினால், பொது மக்கள் மீதுள்ள வரிகளைக் குறைக்கமுடியும்.

6th March 1959] [Sri N. Annamalai Pillai]

அடுத்தபடியாக, கல்வி. கல்விக்காகக் கூடுதல் பணம் செலவு செய்கிறீர்கள். பள்ளிக்கூடங்கள் வைக்கப்படுமென்று சொல்லப்படுகிறது. நான் சொல்வது இப்பொழுதுள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்டிக் கொடுத்தால், அது பெரிய சௌகரியமாக இருக்கும். ஊரிலிருந்து கட்டிக் கொடுப்பது என்றால் அது நடக்காத காரியம். ஒன்றிரண்டு இடங்களில் அப்படி நடக்கலாம். ஆனால் எல்லாவிடங்களிலும் அப்படி நடக்காது. ஆகவே, நாம் செலவு செய்யும் பணத்தைக் கொண்டு பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : டைமாகி விட்டது.

*SRI N. ANNAMALAI PILLAI : கொஞ்சம் இருங்கள். வருகிறேன். எனக்குப் பேசுவதற்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த டெபுடி சேர்மன் அவர்களுக்கு எனது வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு எனது வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 9th instant.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 123. Notification issued with G.O. No. 181, Revenue, dated 19th January 1959, regarding amendment to the Madras General Sales Tax Rules, 1939.

124. Notification issued with G.O. No. 274, Local Administration, dated 9th February 1959, regarding the extension of the term of office of the member of the Aravakurichi Panchayat (Tiruchirappalli District) till 31st March 1959.

* * 125. Fourth Report of the Committee on Subordinate Legislation (Second Assembly).

* 126. Annual Financial Statement for 1959-60 and Supplementary Financial Statement for 1958-59 of the Madras State Electricity Board.

*Laid on the table of the House on 5th March 1959.

**Circulated by special messengers on 4th March 1959.